

ADUNAREA GENERALA ORDINARA A UNIUNII GENERALE A VÂNATORILOR DIN ROMÂNIA

ȚINUTĂ IN ZIUA DE JOI 3 APRILIE 1930, ORELE 5 P. M. LA SEDIUL UNIUNII.

Biouroul Adunării Generale se formează cu Domnii: Președinte Antoniu Mocsoniy, Vice-Președinte Vasile V. Ștefan, Secretar General C. G. Alexianu; Membrii în Consiliu de Administrație Domnii: N. Săulescu, G. Plăgino, Prof. Dr. E. Botezat, Dr. Valer Negrilă, Maior R. Schneider-Snyder, Prof. Dr. N. Mețianu, Prof. Dr. Ernest Juvara, O. Stoichiță și D. Niculescu.

Se constată prezența a 50 domni membrii, deși această adunare generală este capabilă a aduce hotărâri valabile cu orice număr de membrii, în conformitate cu art. 40 din Statutele Uniunii.

Înainte de a intra în desbaterea ordinii de zi, D-l Laurențiu Oanea supune adunării generale interpretarea ultimei propozițiuni din art. 40 al statutelor în sensul, că adunarea generală la al doilea termen este bine constituită și capabilă a aduce hotărâri valabile cu orice număr de membrii și ori-care ar fi numărul membrilor din Consiliul de administrație, prezenți în adunare, cerând această interpretare dela adunarea generală, care de alt-

fel este și în spiritul art. 40 din statute, pentru ca să evite posibilitatea ca o adunare generală să poată fi pusă în imposibilitate de a se constitui, dacă membrii Consiliului la un moment dat, ar intenționa să paralizeze prin absență ținerea adunării generale.

D-l Vice-Președinte Vasile V. Ștefan, împărtășește acelaș punct de vedere și adunarea generală aprobă în unanimitate, iar D-l Președinte declară primită această interpretare a art. 40 din statute.

Se intră în ordinea de zi și D-l Președinte dînd cuvîntul D-lui Secretar general al Uniunii C. G. Alexianu. D-sa dă citire dărei de seamă a Consiliului de Administrație, raportului de cenzori și bilanțului, precum și proiectului de buget pe anul 1930.

Onorată Adunare,

Anul 1929 a cărui gestiune o supunem astăzi aprobării D-vs., marchează o etapă frumoasă de progres la care „Uniunea“ a ajuns după 10 ani de muncă grea și desinteresată pe tărîmul vînătoarei.

Realizările pe care „Uniunea“ și-a propus să le îndeplinească, au suferit piedici serioase în decursul acestor 10 ani, totuși prin energica conducere a Consiliului de Administrație, cea mai mare parte din ele au fost înfrânte. — Indiferența vânătorilor noștri, însă nu a putut fi înfrântă de nimeni. Iată dar singurul și principalul motiv pentru care nu ne putem prezenta la finele acestui an jubiliar, cu programul ce ne-am propus complet îndeplinit.

Dorința noastră de a propaga cunoștințele fundamentale vânătoarești, în mulțimea destul de impunătoare a vânătorilor — care se ridică la câteva zeci de mii — s'a isbit de timititatea organelor conducătoare, acelea cari ar fi fost în măsură să ne îlesnească îndeplinirea acestei dorințe.

Năzuința „Uniunii“ este de a ridica vânătoarea în țara noastră până la desăvârșire, completând aspectul acestui nobil sport, cu cerințele moderne economice, iar astfel transformată, să se poată spune de aci înainte, că în România vânătoarea este un factor economic de mână întâi, care completează sau întrece silvicultura și pescuitul, pornind mână în mână cu agricultura, pentru binele obștesc.

Nimeni nu poate nega că singurul mijloc prin care s'ar putea ajunge acest ideal, este cultura vânătoarească pe care *cei mulți* nu și-o pot apropria de cât prin citirea revistei noastre. Multele intervențiuni făcute atât de Consiliu cât și de membrii noștri devotați, pentru a da fiecărui purtător de permis de vânătoare, să citească revista încă n'au reușit; totuși nu vom lăsa să ne copleșească cele câte-va insuccese, ci vom continua să lucrăm, luptând pe calea programului ce ne-am impus.

Cu privire la chestiunea ocrotirii și înmulțirii vânatului, înființarea de fazanerii etc., era necesar un personal specializat. Acest personal îl avem astăzi în absolvenții școlii de Brigadieri de Vânătoare din Sighet (5 promoții) și astfel „Uniunea“ ține la dispoziția proprietarilor de terenuri sau Societăților de vânătoare, oamenii de cari au nevoie. Ei sunt educați în școală să lupte pentru înfrângerea braconajului — care este tot o consecință a lipsei de educație vânătoarească — fiind în acelaș timp complet formați și la înălțimea menirei lor. Avem așa dar mulțumirea să vă anunțăm, că sancțiunile legii au înfrânat într'o măsură oarecare braconajul cu ajutorul acestor brigadieri de vânătoare, cari știu să-și facă datoria, dresând procese-verbale de contravenție. Progresul acesta l-am constatat din procesele verbale ce se primesc la „Uniunea“ din partea brigadierilor.

Găsind de asemenea un progres îmbucurător în ce privește o parte din Societățile de Vânătoare, care au înțeles menirea lor, colaborând în mod eficace cu noi, spre ținta la care tindem. Așa spre exemplu o societate din București afiliată „Uniunii“, a construit case de locuit pentru brigadieri, instalațiuni pentru o fazanerie model, ține o disciplină de fier în ce privește executarea strictă nu numai a legilor ci și a hotărârilor luate în sânul ei. O altă societate din Ardeal, care de-asemenea ne-a trimis o dare de seamă asupra activității ei, arată progrese și mai îmbucurătoare în cursul anului ce a trecut. Constatăm în genere că a rămas o infimă parte din

societăți cari nu s'au putruns de utilitatea afilierii la „Uniunea“ și deci continuă vânătoarea după vechile metode cari sunt afară din lege. În total s'au afiliat până în anul 1929 la „Uniunea“ 287 de societăți de vânătoare, iar dacă această avalanșă de adeziuni va crește în aceeași proporție și printre vânători, vom putea socoti anul 1930 „Inceputul Renașterii Vânătorimei Române“.

Domnilor Membrii,

Anul care a trecut înregistrează încă un fapt îmbucurător și acela este mișcarea chinologică și chinotehnică, care tot sub auspiciile „Uniunii“ și conducerea pricepută a câtorva chinologi români — membrii noștri — a activat intens la propășirea în țară a câinilor de vânat (rasă pură) astfel că nu va mai fi necesar să importăm câini cu sacrificii foarte mari, fără a avea nici cel puțin garanția acclimatizării. Vom avea deci câini de pur sânge „românești“ cu pedigrecuri înregistrate și controlate de R. R. P. C., la îndemâna fiecărui vânător.

De asemenea nu trebuie să trecem cu vederea folosul mare pe care l-a adus vânătorimei noastre, înființarea „Muzeului Național de Vânătoare“ din Parcul Carol, terminat tot în anul ce a trecut și care se datorește inițiativei Consiliului Permanent al Vânătoarei și președintelui nostru de onoare, D. Gh. Nedici, care au ajutat cu priceperea lor de specialitate și cu o muncă fără preget, ca direcțiunea vânătoarei să îndeplinească această operă. În aceeași ordine de idei, vă mai aducem la cunoștință încă un eveniment de importanță și anume participarea României la „Expoziția Internațională de Vânătoare din Lipsca“, unde se vor trimite trofee capitale cucerite de vânătorii români în frumoșii noștri Carpați și în delta Dunării — unică în Europa sub raportul avifaunei — și care sperăm că va stârni admirația întregii lumi vânătoarești internaționale.

Sub auspiciile președintelui nostru, Direcțiunea Vânătorilor Regale a înființat „Prima Secțiune de Studii Ornitologice din România“, cu sediul în Sibiu și care se poate socoti încheierea în fapt a campaniei de ani îndelungați pe cari „Revista Vânătorilor“, o duce, iar roadele ce le-a dat, trebuie să ne bucure din tot sufletul.

Cred domnilor că suntem în asentimentul tuturor, aducând aci în adunarea generală mulțumirea noastră D-lui A. Mocsoniy și acelorlalți membrii ai noștri, cari prin sfaturi și fapte, au lucrat pentru propășirea și îndeplinirea programului nostru, rugându-i ca și de aci înainte să-și sacrifice timpul pentru binele comun, de care ne vom bucura cu toții — poate mai curând de cât s'ar părea — iar frumoasa noastră țară va putea fi așezată pe tărâmul vânătoarească în fruntea statelor europene.

Domnilor Membrii,

Cu aceasta am încheiat în linie generală și în mod cât se poate de rezumativ activitatea „Uniunii“ pe anul trecut, fără să intrăm în detaliile muncii febrile din fiecare zi, fără a releva consecințele crizei financiare acute care se repercutează și asupra ei. Trebuie totuși să cunoașteți unul din impasurile triste în care ne aflăm, din cauza subvențiunii pe care Ministerul Domeniilor o a-

cordase din 1926 „Uniunei“ și care în 1928 fusese definitiv și în mod permanent înscrisă în bugetul „Uniunei“. Ministerul recunoscuse că o operă de importanța aceasta trebuia continuată cu succes, iar progresul ei să fie asigurat. Anul acesta însă s'a schimbat fața lucrurilor; fondul de vânatoare prevăzut de M. D., a fost desființat împreună cu alcătuirea bugetului Dir. Vânătoarei, iar astfel suma alocată „Uniunei“ în anii trecuți, nu o mai putem înscrie în bugetul anului viitor. Totuși Domnilor, grație președintelui nostru, am obținut abea acum câteva zile o sumă, mică în comparație cu subvenția precedentă, care arată însă un început înbucurător ce ne dă încrederea și speranța că forurile competente, vor acorda pe viitor atențiunea meritată operii noastre.

Vă rugăm deci a ne onora ca și până acum cu încrederea D-vs., sprijinindu-ne în munca pe care o vom continua fără preget pentru propășirea și binele cauze comune. Consiliul de administrație a lucrat anul acesta ca și în cei precedenți, în conștiința că și-a îndeplinit complet datoria și am fi mulțumiți dacă exemplul nostru ar putea servi de model întregii lumi vânătorești din România. Facem așa dar apel la D-vs., să măriți solidaritatea, privind cu încredere spre „Uniune“ să vă strângeți rândurile în jurul ei, pentru a putea dovedi la un moment dat, că vânătoria este o forță conștientă de datorii și rolul ei, în apărarea patrimoniului vânătoresc.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Situația de Venituri și Cheltueli

pe ziua de 31 Decembrie 1929

VENITURI		CHELTUELI	
NATURA VENITURILOR	SUMELE	NATURA CHELTUELILOR	SUMELE
Soldul reportat din anul 1928	161.065 —	Imprimatul revistei și expediția ei	476.615 50
Cotizații și abonamente	492.211 —	Salarii	308.500 —
Subvenția dela Ministerul Agr. și Domeniilor	765 000 —	Cheltueli de administrație	63.269 —
Comision 10% armament, furnituri, accesorii și operațiuni vamale	15.221 —	Cheltueli avansate, cont arm.	52.498 —
Anunțuri și publicații	12.727 —	Mărci poștale și timbre fiscale	17.030 —
		Furnituri de cancelarie, material și imprimate	16.442 50
		Chiria localului	106 000 —
		Cheltueli avansate, cont cartușe, stema și ulei	135.066 —
		Soldul nostru în numerar depus la Bănci	270.803 —
Totalul veniturilor	1.446.224 —	Totalul cheltuelilor	1.446.224 —

Președinte,
A. MOCSONY

Cenzori: **M. FLECHTENMACHER**
GEORGE GEORGESCU, Expert contabil
S. BODNĂRESCU
N. GALERGI
A. STĂNESCU

Secretar-General
C. G. ALEXIANU

Domnilor Membrii,

În conformitate cu articolul 25 și 42 din statutele „Uniunei“, sunteți convocați în adunare generală ordinară pentru a vă supune aprobării D-vs., bilanțul și descărcarea Consiliului de Administrație, precum și pentru a hotărî asupra celorlalte puncte arătate în convocarea ce vi s'a făcut.

Raportul Cenzorilor:

Domnilor Membrii,

Subsemnații Cenzori, conformându-ne obligațiilor impuse prin Statute, avem onoarea a Vă aduce la cunoștință. că am verificat toate actele de gestiune ale „Uniunei Generale a Vânătorilor din România“, pe care le am găsit în perfectă regulă și în conformitate cu actele justificative.

Vă rugăm deci, a da cuvenita descărcare pentru gestiunea anului 1929, onor. Consiliului de Administrație și Comitetului de Direcțiune.

CENZORI: **M. FLECHTENMACHER**
GEORGE GEORGESCU, Expert contabil
S. BODNĂRESCU
N. GALERGI
A. STĂNESCU

București, 19 Februarie 1930.

D-l președinte deschide discuțiunea dării de seamă a Consiliului, citită de d-l Secretar general, la care iau cuvântul: D-l Prof. Dr. Botezat, G. Olteanu, Laurențiu Oanea și Adunarea generală constată cu mare regret, că Onor. Minister de Agricultură și Domenii în bugetul anului 1930, nu a mai înscris subvenția de 500.000 lei, dată Uniunii până acum în fiecare an și constată, că mulțumită numai stăruințelor Domnului Președinte Antoniu Mocsoniy, s'a putut obține din partea Ministerului un

ajutor de 250.000 lei, pentru care Adunarea generală exprimă mulțumiri și ovaționează pe D-l Președinte.

D-l Laurențiu Oanea stăruie și Adunarea generală aprobă, ca să nu se omită din proiectul de buget pe anul 1930, suma de subvenție și să se pună pe lângă D-l Ministru toate stăruințele, ca această subvenție să se acorde Uniunii și ca o mică recompensă pentru jertfele mari, pe cari vânătorii le fac pentru Stat prin taxele de permise. de timbre, de servicii gratuite în domeniul po-

liției vânatului etc. — ceea ce Adunarea generală aprobă. D-sa cere deslușiri și în privința sumei depusă la Banca Franco-Română.

D-l Vice-președinte Vasile V. Ștefan, dă deslușiri complete și după unele informațiuni și precizări la contul arme, la cari participă D-l G. Olteanu, dând deslușiri D-l Secretar general C. G. Alexianu, D-l Președinte pune la vot închiderea discuțiunii, care se admite, iar Adunarea generală aprobă darea de seamă a Consiliului, aprobă bilanțul anului expirat 1929, precum și proiectul de buget pe anul 1930, dând descărcarea Consiliului de Administrație și cenzorilor.

D-l secretar general C. G. Alexianu, aduce la cunoștința adunării generale dimisia sa irevocabilă, în urma cărui fapt se produce vacanța în funcțiunea de secretar general, urmând a se alege un nou secretar general, după ce mai întâiu se vor alege 8 membrii în Consiliu, în locul celor 8 eșiți la sorți.

D-l Vice-președinte Vasile V. Ștefan aduce elogii activității frumoase și cu atât de bune rezultate pentru Uniune, pe care D-l Secretar general C. G. Alexianu a dezvoltat-o dela înființarea Uniunii până azi, în decurs de opt ani și ca un omagiu pentru aceasta, propune ca D-l Alexianu să fie ales în Consiliul de administrație.

D-l Președinte invită adunarea să procedeze la alegerea a 8 membrii în Consiliul de administrație în locul celor 8 trași la sorți și se procedează la vot prin scrutin secret pe listă.

Ședința se suspendă pe 10 minute, spre a se constata rezultatul scrutinului, după care procedându-se la despuieră voturilor, D-l președinte redeschide ședința și se pronunță următorul rezultat :

Sunt realeși în demnitatea de consilieri domnii : D-r. I. Costinescu, Istrate N. Micescu, G. Plagino, Maior R. Schneider-Snyder și O. Stoichiță.

Sunt aleși membrii noi în consiliu domnii : C. G. Alexianu, Laurențiu Oanea și Ionel Pop.

Pentru demnitatea de secretar general D-l președinte propune și Adunarea generală alege prin aclamațiuni pe D-l N. Cojescu.

D-sa luând cuvântul, mulțumește adunării pentru încrederea cu care îl onorează și promite a-și pune în serviciul Uniunii toată munca și priceperea sa. Adunarea ovaționează pe D-l Cojescu, noul secretar general.

Adunarea generală după unele cuvântări, admite necesitatea modificării statutelor Uniunii, prin o adunare generală extraordinară, pe care o va convoca Consiliul de administrație, după ce va pregăti un proiect modificator al statutelor.

La punctul ultim din ordinea de zi, se fac în adunare diferite propuneri de ordin general vânătorec.

D-l Ieronim Stoichiță cere să se legifereze accesul vânătorilor de elită din străinătate la vânătoare în țara noastră, cu puțința de a participa cu capitaluri la întreținerea terenurilor de vânătoare pentru vânatul nobil ca cerbi, urși, capre negre etc. Invocă stările legiferate în această materie în Africa, Indii, Polonia, Alasca etc. arătând și consecințele de ordin politic și social a chestiunii, prin

care s'ar face cea mai utilă propagandă țării noastre și bogățiilor ei naturale.

Iau cuvânt la această chestiune D-nii V. Negrilă, care propune o moțiune, adoptată și anexată la proces-verbal, pentru ascultarea doleanțelor susținătorilor de terenuri de munte.

MOȚIUNE

Adunarea generală anuală a „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“, întrunită în ședință anuală ordinară în ziua de 3 Aprilie 1930, ascultând doleanțele exprimate de reprezentanții vânătorimei care se ocupă cu cultul vânatului nobil din Carpații României ;

Ținând seamă că acest vânat este astăzi ca și în trecut cel mai reputat din Europa și face cu drept fala țării noastre, care singură mai adăpostește în codrii ei seculari exemplare de o astfel de valoare, încât suntem solicitați și învidiați de toate celelalte popoare ;

Având în vedere că, spre deosebire de vânatul mic, care oricând se poate înmulți sau coloniza, vânatul nobil din Carpații noștri, odată ce a fost distrus sau a pierit dintr'o regiune, cu nici un mijloc omenesc nu se mai poate reface, și că tehnica administrației acestei ramuri a faunei noastre constituie o știință specială și cere o experiență și o pricepere cu totul diferită de aceia a restului vânatului din țară ;

Se asociază la constatările făcute de vorbitorii acestei adunări și regretă că în compunerea Consiliului Permanent al Vânătoarei, care este forul superior al administrației vânatului din România, nu s'a ținut până în prezent suficient seamă de reprezentarea vânatului nobil prin specialiști și adânci cunoscători al lui, astfel că azi avem foarte puțini specialiști ai vânatului nobil printre membrii acestui înalt consiliu, pe când importanța covârșitoare a acestei categorii de vânat pentru țara noastră, ar cere imperios ca cel puțin jumătate din membrii Consiliului Permanent, să fie specialiști reputați ai vânatului nobil ;

Dă mandat întregului Consiliu de Administrație al „Uniunii“ să vegheze ca în viitoarea compunere a Consiliului Permanent să figureze neapărat cel puțin cinci specialiști ai vânatului nobil, fie prin alegerea membrilor, trimeși de „Uniune“, fie prezentându-se în delegație d-lui Ministru și arătând aceste doleanțe ale vânătorimei noastre.

Face încă de pe acum un călduros apel camaraderesc către membrii actualului Consiliu Permanent, rugându-i să ajute cu un ceas mai de vreme la împlinirea acestei lipse, făcând loc câtor-va camarazi specialiști în ramura importantă a vânatului nobil, în sânul acestui înalt consiliu.

* * *

D-l Prof. D. Botezat mai propune, ca pe lângă fiecare inspectorat să se institue un consiliu vânătorec, care să vegheze la evitarea fricțiunilor și nemulțumirilor între vânători și autorități.

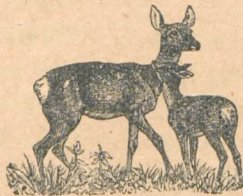
D-l Căpitan Călugăru cere, ca la Uniune să se facă o economie mai mare, să se desființeze clișeele prea

costisitoare din revistă, să se desființeze comitetul de lectură, din pricina căruia se întârzie apariția revistei. Să se facă demersuri pentru rezolvirea transportului câinilor de vânătoare pe C. F. R. și pentru distrugerea câinilor hoinari și stăruie asupra necesității modificării statutelor.

D-l Vasile V. Ștefan, Vice-președinte, răspunde tutu-

ror oratorilor și arată, că au dreptate, dar chestiunile puse nu se pot rezolvi în o adunare generală ordinară, care are o ordine de zi limitată, ci în acest scop va trebui convocată o adunare generală extraordinară sau un congres vânătoresc.

Fiind desbătută ordinea de zi, ședința se ridică într'o atmosferă înălțătoare, la orele 8^{1/2} seara.

CARTUȘELE UNIUNEI

de Maior SCHNEIDER-SNYDER ROLAND

UNIUNEA noastră a fost cea care, atunci când ne găseam într'o situație critică în ceea ce privește cartușele de alice, a avut grija să înlăture situația aceasta, aducând cartușe din streinătate și punându-le contra unui preț extrem de redus, la dispoziția membrilor ei. Cum se știe, Uniunea nu este o întreprindere negustorească și prin urmare fatalmente era lipsită și de fondurile necesare pentru asemenea scopuri. Desigur că puțini dintre noi au cunoștința despre faptul, că realizarea importării cartușelor se datorește sacrificiilor bănești făcute de d. Vice-președinte Nicolae Racottă, care e unul dintre acei cari au înființat Uniunea, fiind și un luptător convins al idealurilor urmărite de Domnia-Sa, a făcut și acest sacrificiu pentru membrii Uniunii; iar în momente critice, când situația materială a Uniunii era foarte precară, tot punga Domniei-sale a fost aceea care venea în ajutorul ei, în mod discret și complectamente altruist. Numai astfel Uniunea a putut fi în situația de a pune cartușe la dispoziția membrilor noștri. Satisfac mulțumirea sufletească cât se poate de cald simțită a acelor care cunoaștem aceste fapte, de aceea cred și sper că Domnul Racottă îmi va erța indiscreția aceasta pe care o fac pentru motivul că este bine ca membrii noștri să ia act ulterior despre aceste lucruri de care au profitat; cum și din altele puțin sau deloc cunoscute.

Pe vremea când vânătorii noștri trăgeau cu diferite feluri de cartușe, cu diferite feluri de pulberi, recurgând chiar și la *surrogate*, atunci Uniunea importă cartușele renumite *Rottweil Waidmannsheil*, recunoscute de primă calitate mondială. Au urmat apoi cartușele franceze cu pulbere T (*poudre pyroxylée*) pentru a putea satisface cerințelor membrilor noștri care prefera marea aceasta nu din motive mai puțin justificate decât acei cari prefera pe acele *Rottweil Waidmannsheil*.

Este bine cunoscut că pe vremuri R. M. S. vindea și pulberea T în cutii de 250 grame. Pulberea aceasta era foarte bine apreciată în special de vânătorii din Ardeal, cari și astăzi constată cu regret că, R. M.

S-ul nu mai vinde pulberea aceasta. Că am avut-o, putem mulțumi în primul rând Domnului Nicolae Săulescu Directorul general al Vânătoarei, iar tot Domniei Sale îi putem mulțumi, și pentru că s'a făcut în țară prima fabrică de cartușe românești, în combinație cu fabrica Walsrode. Calitatea cartușelor acestora este recunoscută ca superioară.

Acțiunea d-lui Săulescu este tot puțin cunoscută, dar cu atât mai mult apreciată de aceia cari sunt în cunoștință de cauză. Datorită acestor lucruri vânătorii noștri sunt puși în plăcuta situație de a putea procura cartușele *Rottweil Waidmannsheil* și *Walsrode*, astăzi prin armurieri și prin negustori (*Walsrode* marca *Perfect* și prin Uniune) iar *cartușele franceze încărcate cu pulbere T prin Uniune care mai dispune de un stoc din aceste cartușe încărcate cu alice de 2,5 și de 3 m. m. Calitatea lor este superioară de tot, asta o pot afirma pe baza încercărilor mele făcute, iar prețul lor este extrem de redus, Uniunea renunțând complectamente la vreun câștig.*

Membrii Uniunii pot procura aceste cartușe adresându-se direct la Uniune, sau prin societățile de vânătoare care sunt afiliate ei.

Inregistrăm acestea cum și sacrificiile făcute de Uniune care ne-a putut ajuta în momente de criză, făcând uz de drepturile ei prevăzute în legea din XII|924.

Existând astăzi Fabrica Românească de cartușe cu alice, existând de asemenea posibilitatea pentru comercianți de a importa cartușe în țară, ei vor fi în situația de a satisface nevoile vânătorilor, rămâne însă de remarcat și de apreciat așa cum trebuie că Uniunea ne-a ajutat în perioada situației de criză în care ne găseam în ceea ce privește munițiile și constatând acest fapt găseam de cuviință de a aminti și numele „mecenilor” noștri cari au vrut să-și păstreze anonimul.

Dificultățile cari mai există și astăzi în ceea ce privește importarea armelor ghintuite în țară și cartușele de glonț, atât pentru armurieri cât și pentru particulari, sunt destul de bine cunoscute. Prin urmare și în consecință logică, Uniunea va satisface obligațiunilor ei morale față de membrii săi, profitând de privilegiul asigurat prin legea din XII|924, până când nu va va mai fi nevoie de acțiunea aceasta.

TRANSPORTUL CÂINILOR PE C. F. R.

REPRODUCEM scrisoarea adresată de „Uniune“, Regiei Autonome C. F. R.

Domnule Director General,

Ne permitem a vă aduce la cunoștință următoarele: în cursul lunii trecute am fost sesizați de vânătorii afiliați la Uniune, că în urma unui ordin al Regiei Autonome C. F. R., organele în subordine, interzic vânătorilor când pleacă la vânat să călătorească în vagoanele de Cl. III, însoțiți de câinele lor.

Cunoscând bunele intențiuni care au determinat luarea acestei măsuri, dorim totuși a vă arăta și punctul de vedere al celor 40.000 de vânători din țară, care se adresează D-voastră prin mijlocirea „Uniunii“ lor.

Vânătoarea nu mai este un sport, ci se consideră astăzi o ramură a economiei naționale de categoria întâi, căreia i se dă o importanță deosebită în toate țările occidentale, pentru că s'a dovedit cu date statistice că ea întrece în venituri multe izvoare de bogăție ale țării. La convingerea această s'a ajuns și la noi, iar dovada o aduce statistica Ministerului de Industrie și Comerț, aceea a R. M. S. și a Direcției Vânătoarei din Ministerul de Domenii.

Înainte de a vă arăta motivul esențial care ne îndreptățește să facem această intervențiune, ținem să lămurim raportul care există între vânătorul de șes și câinele său de aret. Este un lucru îndeobște cunoscut că exercitarea vânătoarei la câmp și în baltă este imposibilă pentru un singur vânător dacă nu este secondat de tovarășul său nedespărțit câinele, care caută aretează și aporțează vânatul. Când o pasăre vânată cade în miriște deasă, lăstari, apă sau stuf, numai cu ajutorul câinelui se poate găsi sau scoate.

Toți câinii de vânătoare sunt crescuți și ținuți în condițiuni excepționale, deci dresați să asculte și să fie curați. Astfel stând lucrurile, este imposibil ca un câine de vânătoare să inoportuneze vreun călător nevânător, deoarece stăpânul său îi indică locul de sub băncile vagoanelor de Cl. III, de unde nu se mai mișcă fără comandă, iar de murdărie nici nu poate fi vorba.

De ce să fie câinele de vânătoare altfel tratat decât câinii de lux, în majoritatea cazurilor rău dresați din pricina stăpânelor care-i răsfată, călătorind în vagoane de Cl. I și II fără nici o plată și mai ales fără a aduce vreun folos obștesc.

În partea a doua a ordinului amintit se prevede ca

vânătorul să predea câinele său la unica despărțitură a vagonului de bagaje destinată până acum altor câini iar nu celor de vânătoare, plătind pentru el $1\frac{1}{2}$ bilet Cl. III.

Asupra acestei chestiuni ne permitem a vă atrage atențiunea, că în acea cușcă nu au loc decât 2 câini de talie normală: dar chiar dacă fiecare tren ar fi prevăzut cu mai multe vagoane de bagaje în scopul acesta, vânătorul tot nu poate uza de ele, fiind forțat la cheltueli (costul biletului p. câine), apoi nu poate risca îmbolnăvirea scu pierderea câinelui (un câine de rasă pură valorează în medie 25.000 Lei), fără a mai socoti că vânătorul este legat sufletește de câinele său.

S'au văzut cazuri când un câine de rasă a fost predat la cușca vagonului de bagaje, iar la stația de destinație sosește un dulău inform recrutat și înlocuit cine știe unde. Nu poate garanta nimeni că nu se vor îmbolnăvi acești câini care vor călători în aceeaș cușcă în care au fost transportați alți câini bolnavi și nici nu se poate institui un personal de pază care să împiedice animalele să nu se mușce.

Credem că ar trebui să se țină în orice caz seamă că numărul de vânători care pleacă numai din stația București în timpul sezonului de vânătoare (primăvara și toamna), este de 2 - 300 și dacă fiecare are câinele său, ne întrebăm câte vagoane de bagaje trebuie adăugate la tren pentru a satisface cerințele?

Rezultatul acestei măsuri va fi întrebuițarea automobilelor și autobuzelor mai eftine, iar consecința scăderea veniturilor Regiei Autonome C. F. R.!

Facem deci apel la D-voastră Domnule Director General, cu rugăminte să binevoiți a dispune adăugarea unui vagon Cl. III, pentru vânători în timpul sezonului de vânătoare, iar în restul timpului să fie afectat numai un compartiment Cl. III vânătorilor, în interesul propagării acestei ramuri de bogăție națională.

Această măsură dealtfel fusese luată de D-I Caracostea, Directorul Serv. C. de acord cu decedatul Catargiu, Directorul Serv. B. iar experiența a dovedit că a fost bună.

Convinși că veți asculta doleanțele celor 40.000 de vânători din țară, vă rugăm a primi Domnule Director General, odată cu mulțumirile noastre anticipate, expresia întregii noastre considerațiuni.

Președinte,

(ss) **MOCSONY**

Secretar-General,

(ss) **N. COJESCU**

VÂNATUL DIN PĂDURILE NOASTRE DE SALCÂMI

I. PREDESCU.-Piscu de Câmp,-Dolj.

PROPRIU zis, nu avem multe păduri de salcâmi în țară la noi. Afară de plantațiunile mici din locuri neproductive, maluri de râpe și nisipiștile de pe dealuri, ce se află în unele sate ale șesului nostru, păduri de zeci de mii de hectare nu avem decât câteva în dunele nisipoase de lângă Calafat și în Dobrogea lângă Mangalia.

Salcâmul e arborele ca-

racteristic locurilor nisipoase și climatului dela sudul României.

În nici un caz nu vom găsi aci vânat mare de munte.

Cerbul și căprioara, care au conformația corpului și a coștelor svelte și adaptate săriturilor mari și locurilor pietroase, nu se vor încumeta niciodată să schimbe hrana abundentă, isvoarele limpezi și liniștea pădurilor imense dela munți cu locurile neroditoare și lipsite de ape ale pădurilor dela șes.

Despre urs, care a rămas aproape specific numai Carpaților noștri, nu poate fi vorba nici măcar în glumă.

Nici mistrețul care se coboară uneori în pădurile mari de lângă baltă, când găsește hrană, nare ce căuta într'una de salcâm. Ghindă și jir n'ar găsi niciunde, iar dacă ar scurma pământul după rădăcini și viermi, pietrișul mărunț și roșiatic nu i-ar putea oferi nimic altceva decât firave rădăcini de plante fără suc.

Cocoșul și găina de munte, precum și cea de alun, la care numele arată precis locul lor de viață, nici când nu s'ar pune pe o cracă de salcâm. Nici pe departe condițiunile și felul de viață al vânatului nobil de la munte nu se aseamănă cu acela dela șes. Este exclus deci să credem vreodată că-l vom putea avea, oricât de întinse ar fi pădurile de salcâm, la șes.

Altfel stau lucrurile pentru vânatul comun și mărunț, iepurile, fugăritul nostru urechiat, ce-și duce viața-i sbuciumată urmărit și decimat în orice parte a țării, este locuitorul cu drepturi de moștenire al pădurilor despre care ne ocupăm. Cine na observat, vânând pe o câmpie că iepurile sărit nu aleargă la întâmplare, ci o tae glonț către pâlcul de pădure ce se vede abia ca o pată neagră în zarea depărtată?

E locul lui de refugiu unde-și încurcă urma și pe urmăritori, este locul de adăpost și hrană din iernile viforoase, către care îl mână instinctul lui de conservare a vieții. Pădurea de salcâm, primitoare oferă iepurelui multe condițiuni favorabile de traiu.

În toamnele cețoase și mohorâte, când burnița deasă cade mereu, urecheatul nostru părăsește câmpurile cu

glodul umed, ce se lipește pe labe și cu bălăriile care-l udă learcă și se așează bucuros pe dâmburile nisipoase din pădure. Aci umezeala se simte mai puțin, nisipul cu stratul de frunze nu-l murdărește și-i permite a-și scurma cu ușurință un cârtog în care se îngroapă aproape pe de-a întregul. Hrană încă mai găsește destulă, iar de dușmani se ferește mai ușor aci ca în alte păduri, pentru că salcâmul nu are ramuri jos și odată frunza căzută, iepurile vede cași pe câmpie. Iarna, când zăpada acoperă totul, coaja și crengile puieților tineri de salcâm sunt singura hrană pe care o mănâncă cu lăcomie, fără să-i pese de ghimpi ascuțiți.

Plătește scump traiul comod ce duce aci. Vânătorile organizate cu hăitași îl curăță cu totul, iepurile nu e un animal așa deștept și la chiotul câtorva băiețândri merge prostește spre vânătorii ascunși în țiitoare. Am asistat la o vânătoare a unei societăți cu renume, la care 15 vânători la trei bătași, au împușcat 200 iepuri. Sunt câți-va ani de atunci și la toate vânătorile de mai târziu numărul acesta se micșorează întruna. Să se știe deci, că braconajul nu este prima și singura cauză pentru care acest soi de vânat se împușinează persistent. Socotesc că în pâlcurile și pădurile mari de salcâm dela șes care adună în timp de iarnă iepurii depe un ținut întins nu mai trebuie permisă vânătoarea cu hăitași, cu atât mai mult cu cât pentru ocrotirea și părăsirea acestui vânat nu se poate face mare lucru.

Vulpiile și lupii nu au teren tocmai prielnic în pădurile de salcâm. O astfel de pădure mare, în cele mici nu se așază nici întâmplător, — are puține deșisuri frunzoase, unde iubesc a se așeza aceste sălbăticiuni. Vulpile puține câte sunt trăiesc permanent în pădure și le găsim numai la lăstarele stufoase; lupii sunt temporari și trecători.

Foarte rar am aflat vre'o lupoaică care să fete pe aci. La zăpezile mari însă, pete roșii de sânge și fulgi risipiți din păr de iepure arată des locul de ospăț al acestor răpitori lacomi.

Viezurile ursuz și singuratec duce traiul tihnit într'un lăstărași de salcâm.

Pisici sălbatece și dihori se găsesc foarte rar la vânătorile din plantații. — Lor le place mult liniștea și întinericul pădurilor seculare cu copaci bătrâni și scorburoși.

Nici vânatul sburător nu este bine reprezentat. Potărnicile, care se răresc mereu și în locurile prielnice, se rătăcesc câteodată și pe aici. N'am auzit însă de familii care să se fi deprins pe aici. Toamna târziu și câteodată și pe zăpadă dintâiu, am găsit în lăstărașurile de salcâm dela marginea pădurii prepelițe întârziate.

Sitarii vin puțini și pleacă repede. Ei nu au aici, în lunile lor de trecere, — destulă hrană pentru ca să se oprească pentru mai mult timp și în mare număr. Dacă pentru vânatul sburător și util este vitregă în hrană pădurea noastră de salcâm, pentru răpitoarele înaripate este cel mai bun loc de prăsilă și traiu. Ciorile negre și cele bălane, coșofenile ulii și chiar vulturii își au locul lor favorit în astfel de păduri. Cuiburile lor de

vreascuri se leagă ușor, ca o alintare plăcută, pe crengile subțiraticale ale salcâmlor înalți. De aci cu ochiu lacom și viclean, pândesc mișcările din iarbă ale bieților iepurași sau adulmecă zarea pentru a se repezi asupra vreuni mici păsărele.

Pentru distrugerea lor s'a lucrat prea puțin până acum. Ar trebui ca vânătorii noștri să fie îndemnați a lua măsuri mai practice și să le aplice cu mai multă eficacitate, pentruca să se poată crede că au ajutat cu folos protecția vânătorului util.

Puținele pâlcuri răslețe de salcâm și pădurile de acest fel, care înseamnă pe șesul monton, locul de viețuire al vânătorului amintit, sunt des colindate de vânători. E un sbucium atavic și o senzație de plăcută reverie, tot ce se petrece aici.

Vânătorul dela șes trăește în mic clipele de supremă poezie și sbuciumată pasiune pe care le are colindătorul codrilor dela munți. Ști-va el oară să fie cu măsură înțelegere și iubirea pentru tot ce natura i-a dăruit?

CONTRIBUȚIUNI LA STUDIUL VEVERIȚELOR DIN ROMANIA

de Dr. RAUL I. CALINESCU

ÎN EUROPA, Sciurinele (Veverițele) sunt reprezentate prin 2 specii: *Sciurus vulgaris* L. și *Sciurus anomalus* GMELIN (= *saucasicus* PALL).

Iar forma tipică de *Sciurus vulgaris* L. nu există așa cum a descris-o LINNÉ, de cât în Scandinavia, fiind substituită în restul continentului prin 11 subspecii cunoscute.

Veverițele din Europa centrală prezintă de obicei

2 faze de colorație a blănei: una roșietică și alta închisă (brună sau neagră) mai ales în regiunile muntoase de Sud — și această variație de culoare e independentă de aceea sezonală.

Adesea se găsesc și faze intermediare.

Din materialul adunat până acum de mine ¹⁾ se constată că în România avem cel puțin 2 subspecii de *Sciurus vulgaris* L.

Acestea sunt: 1. *Sciurus vulgaris fuscoater* ALTUM element centraleuropean și 2. *Sciurus vulgaris italicus* BONAPARTE, element mediteranean.

Cercetările în curs ne vor permite să somplectăm această notă preliminară ²⁾ — cu atât mai mult cu cât n'am studiat până acum decât material mai ales din jumătatea sudică a țării.

Genul *Sciurus* L., 1758.

CHARACTERE: Capul rotund, arcuit, botul scurt, urechile mari, ovale, prevăzute (cel puțin în timpul iernei) cu un smoc de peri. Picioarele înguste, cu ghiarele comprimate lateral, încovoiate, ascuțite și proprii la cățarat.

¹⁾ Parte din acest material mi-a fost trimis de către d-nii ingineri silvici: V. A. IONESCU, șeful ocolului silvic Tismana (Gorju), C. C. EMANOIL, șeful ocolului silvic Sinaia (Prahova), I. SÂNGEOR, ZEANU șeful biroului Eforiei Spitalelor Civile Sinaia, IOSIF BENARU, Prim-inspector silvic la Oravița (Jud. Caraș), I. MORCAȘ, șef silvic la Moldova Nouă (Jud. Caraș), d-nul G. GĂTEJ (Sinaia) Ingineri Z. JAVORSKY, V. TH. LISSIEVICI etc. — cărora le mulțumesc și pe această cale.

²⁾ Dare de seamă și comunicări: Primul Congres al Naturaliștilor din România, Cluj, 1928. pag. 152—155.

Coada tot atât de lungă ca și corpul, distichă, stufoasă. Degetul cel mare al labelor e rudimentar.

Form. dentară: $I \frac{1-1}{1-1}, Pm = \frac{2-2}{1-1}, M = \frac{3-3}{3-3} = 22$ dinți

Primul molar superior e rudimentar. Adevărații molari sunt prevăzuți cu tuberculi, cel puțin în tinerețe, aceștia uzându-se cu vârste. Deosebiri osteometrice nevidente.

Sciurus vulgaris fuscoater ALTUM

SINONIMII: *Sciurus vulgaris* var. *fuscoatra* ALTUM Forstzoologie, 1876, ed. II-a, I, pag. 75, MUELLER Ann. Nat. Hist., 1908, I, pag. 128; *Sciurus vulgaris cinerea* HERMANN, Obs. Zool., 1804, pag. 65 (nec. *Sc. cinereus* L.); *Sc. vulgaris nigrescens, brunnea, graeca, alpina*, l. c. 1876, pag. 75; *Sc. vulgaris rufus* BARRETT-HAMILTON (nec. KERR), P. Z. S. 1899. pag. 5; *Sciurus vulgaris rutilans* MUELLER, Ann. Nat. Hist., 1907 XX. pag. 426; *Sciurus vulgaris* var. *Gothardi* FATIO, Arch. Sc. Phys. et Nat. 1905, *Sciurus vulgaris fuscoater*, TROUESSART (nec. ALTUM), Faune des Mammiferes d'Europe, Berlin, Friedländer, 1910, pag. 118.

CHARACTERE. Partea superioară a corpului este de o culoare roșcată vie mai intensă decât la *Sciurus vulgaris* L. în timpul verei. Blana de iarnă (22. I. 1928) a unei femele împușcate la Sinaia, pe Furnica (între Riegler și Castelul Peleş), are o culoare cenușie, brună, păstrând încă, în parte, pe linia dorsala și pe fața externă a membrelor, culoarea roșcată din timpul verei.

Coada acestui exemplar de iarnă, este de un roșcat foarte închis, aproape negru, pe partea dorsală și către vârf, firele cozii fiind negre la vârf, roșcate la mijloc și cenușii la bază (ca și perii din smocurile de pe urechi).

Lungimea corpului și capului: 225 m.m. coada: 176 m.m. piciorul posterior: 63 mm.

REPARTIȚIE. După TROUESSART, subspecia *fuscoater* ALTUM, este tipul de veveriță al Europei centrale, din Germania de Vest până în România.

Exemplarele lui ALTUM, care a creat subspecia în 1876, erau din Harz (Silezia).

Probabil subspecia *fuscoater* ALTUM, este veverița noastră cea mai comună, întinzându-se mai ales în jumătatea nordică a țării, inclusiv Basarabia centrală.

FAZA BRUNĂ. Am văzut că în afară de variațiile

sezonale de colorare veverițele mai prezintă o variație neregulată și independentă de anotimp, tinzând către întunecarea culorii normale a blănei.

TROUESSART arată (pag. 118), că la subspecia *fuscoater* ALTUM, faza brună este mai puțină comună, fiind de un brun cenușiu și pe spate de un brun închis, iar coada de un negru-ardezie.

Asemenea exemplare am primit și eu de pe Valea Peleşului (Sinaia) la 23. I. 28 (mascul), Valea Doftanei (la confluența cu Mușița), la 31. I. 28 (mascul și femelă). Oravița, la 21. III. 28 (mascul) și Tismana, la 3. IV. 28, (2 femele).

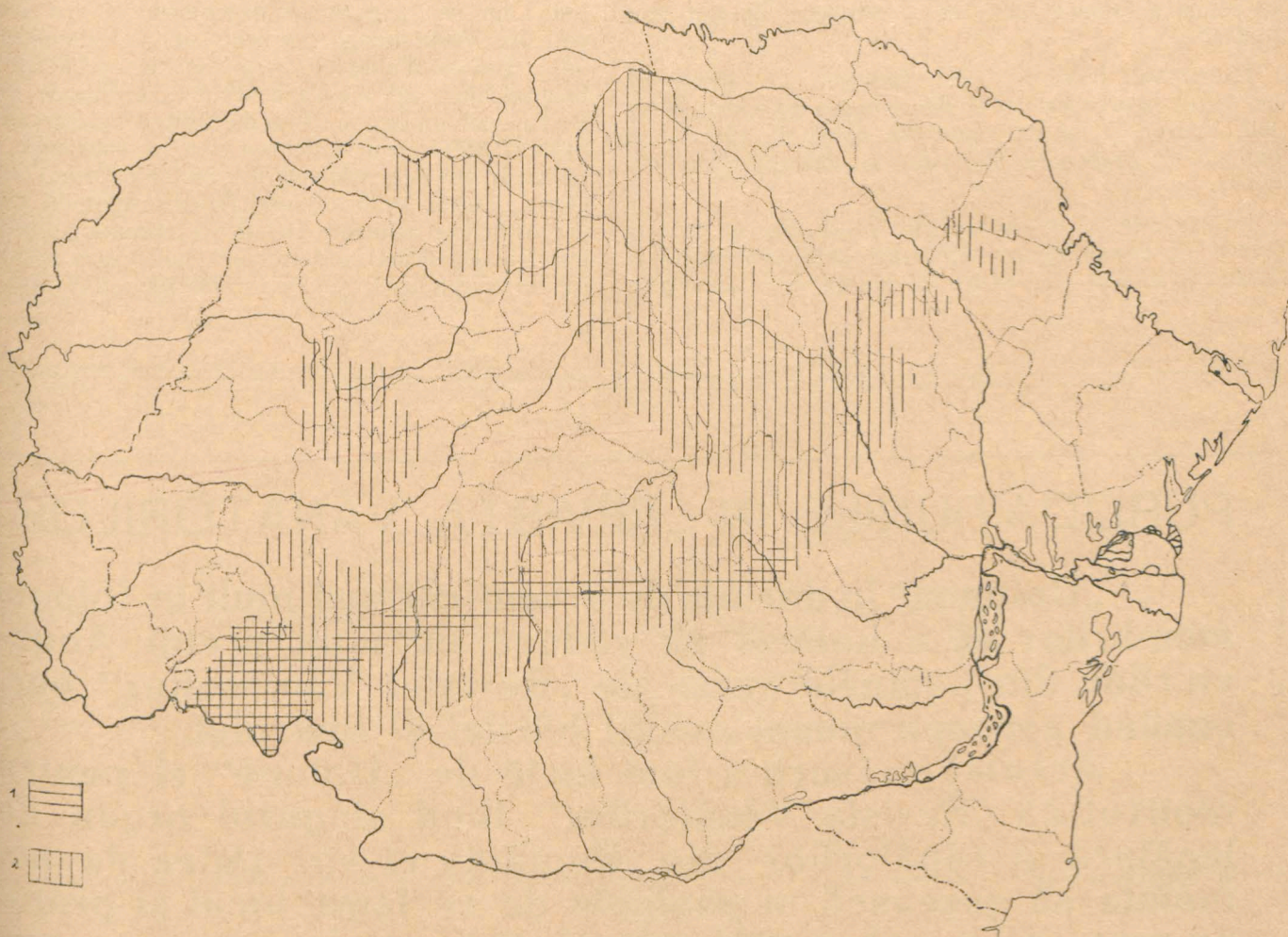
Coada și smocurile urechilor acestora, sunt de culoare neagră strălucitoare, ca pana corbului și pe spinare, culoarea brună neagră fundamentală a blănei, este împetrișată cu scurte fire ruginii.

Se pare că această fază e foarte comună, iarna, în munții noștri, chiar mai comună decât faza roșcată.

Exemplarele mele sunt dela mari și mici altitudini. Cele dela Sinaia (Valea Peleşului), s'au împușcat în pădure de brad la 850 m. altitudine.

Cele de pe Valea Doftanei, s'au împușcat în pădure amestecată (brad 40% și fag 60%) «Pădurile Orjugoia» între 1100—1300 m. altitudine.

HARTA DE REPARTIȚIE A VEVERIȚELOR IN ROMÂNIA

- 1: *Sciurus vulgaris italicus* Bonaparte.
- 2: *Sciurus vulgaris fuscoater* Altum.

Ceea ce este mai curios este că această fază întunecată la culoare, are și nume popular: la Sinaia unde conlocuește cu forma roșcată, această formă neagră este numită de țărani «Veveriță de brad», ceea ce ne-ar indica o formă permanentă iar nu o fază de colorație.

În iarna anului 1928 (31. XII) D-nul Inginer V. THLISSIESICI, șeful ocolului silvic *Lozova*, mi-a trimis un mascul tipic împușcat în pădurea bătrân «Horodca» (de stejar, frasin și fag), situată pe teritoriul comunei Lozova, jud. Lăpușna, la o altitudine de 270-300 m. unde după informațiile d-sale, s'ar afla în cantități destul de mari.

Lucrul e de o deosebită importanță fiindcă ne determină a muta limita estică a acestei subspecii (cunoscută la Carpați) spre Nistru.

Între timp am primit interesant material asupra acestei

subspecii din aproape toată zona pădurilor noastre de fag și brad (a se vedea harta).

N'am primit însă din Dobrogea de Nord, de unde DOMBROVSCHI colectase prin 1903 (*Giuvegea*, jud. Constanța IV. 1903) un exemplar ce se poate vedea la Muzeul de Istorie Naturală din București; informațiile ocoalelor silvice din Dobrogea sunt de asemenea negative.

Sciurus vulgaris italicus BONAPARTE

SINONIMII: *Sciurus italicus*, BONAPARTE, Fauna italica, 1838 fascic. 23; TROUESSART, Bull. Mus. Paris 1906, pag. 122.

CHARACTERE: Blana de iarnă (30. I. 1928) brună-cenușie, împetrișată cu fire albe, albă pe partea ventrală.

O dungă roșcată-cafenie (ruginie) separă lateral albul ventral de culoarea brună de pe spinare, întinzându-se în parte și pe fața externă a picioarelor și pe laturile capului. Coada neagră ca cărbunele deasupra, mai deschisă dedesupt. Talia tipului.

REPARTIȚIA : Se întinde mai puțin în munții din Europa centrală și mai mult în cei din Europa sud-estică (Alpi, Apenini și Balcani). În Italia, locuiește la mici altitudini, fiind singura subspecie cunoscută în sudul peninsulei, mai ales în Abruzzi și pe Vezuviu.

În România, primele exemplare mi-s'au trimise dela Tismana (Gorjiu) dintr'o pădure de castani de pe muntele Cioclovina, la 640 m. altitudine.

La exemplarele împușcate la Sinaia (Prahova), la 7 IV. 1928, se constată că dunga laterală ruginie e mai puțin pronunțată decât la exemplarele dela Tismana, după cum și culoarea brună-cafenie de pe spinare, devine mai spălăcită.

Exemplare frumoase dela *Bușteni*. (J. Prahova), am văzut la preparatorul I. Haussmann din Com. Moci, Jud. Brașov, și mi s'a trimise din Banat de către D-nii Ingineri I. Brebenaru (Oravița) și Morcaș (Moldova nouă).

Printre cele 13 exemplare din subspecia precedentă trimise de D-nul Inginer Iavorsky, șeful ocolului silvic Tisău (Buzău), al 14-lea (Pădurea Sf. Gheorghe

Com Bărbuncești, J. Buzău) este din ssp. italicus Bonaparte.

Această pădure este punctul cel mai estic de repartiție cunoscut, al acestei subspecii în România și Europa.

BEITRÄGE ZUM STUDIUM DER EICHHÖRNCHEN RUMÄNIENS

(Zusammenfassung).

Bis jetzt sind uns aus Rumänien drei Formen des Eichhörnchens bekannt : 1) *Sciurus vulgaris fuscoater* ALTUM, 2) Seine braune Phase TROUESSART, welche eine neue Form zu sein scheint — und 3) *Sciurus vulgaris italicus* BONAPARTE.

Die erste Form ist weniger häufig und brietet sich in der Waldregion besonders in der Nordhälfte des Landes aus im Osten reicht ihr Verbreitungsgebiet bis zum Dnjester (Der östlichste bekannte Punkt : Lozova, Jud. Lăpușna). Die zweite dagegen ist viel häufiger und ihre Verbreitung erstreckt sich gleichmässig auf unser ganzes Waldgebiet von der Eichenzone aufwärts, hauptsächlich auf die Tannenzone („veverița de brădet“ = „Tannenhörnchen“). Was die dritte Unterart (*italicus* BONAPARTE) ein Mittelmeerelement anbelangt, so ist sie mehr auf dem Südhang der Südkarpatheinen (Tismana; Gorju ; Sinaia, Prahova) und Banat festgestellt worden, der östlichste bekannte Ort der Verbreitung dieser Unterart in Rumanien und wahrscheinlich auch in Europa, ist der Karpathenbogen im Buzău-Gebirge (Tisău).

PUBLICAȚIUNILE ÎN „REVISTA VÂNĂTORILOR“

„Uniunea“ în dorința de a veni cât mai mult în folosul membrilor ei, a hotărât să reducă cu mult prețul Anunțurilor din paginile verzi ale „Revistei Vânătorilor“ percepând aproape numai costul hârtiei și tiparului.

Această măsură a fost luată de „Uniune“ și pentru motivul că „Revista Vânătorilor“ fiind singurul organ de legătură al vânătorilor din România ei vor putea de aci înainte să găsească în paginile de reclame locul și prețul cu care pot cumpăra articolele vânătoarești de care au nevoie.

În acelaș timp se înființează la revistă „Mica Publicitate“ care era atâta de necesară cu prețul derizoriu de UN LEU cuvântul, fixându-se un minimum de 20 de cuvinte. Cu 20 de Lei orice vânător--cât de modest ar fi--poate să-și ofere spre vânzare o armă, un câine sau orice alte articole vânătoarești, fiind sigur că anunțul va fi cetit numai de adevărații amatori, vânătorii.

Prețurile noi vor fi de aci înainte următoarele :

1 pagină	1000 lei lunar	1	4 pagină	400 lei lunar
1 ² ”	600 ” ”	1	8 ”	250 ” ”

Din aceste prețuri Uniunea face membrilor ei o reducere de 10%.
Anunțurile spre publicare vor fi însoțite de cost.

**TABLOUL DE CLASARE PENTRU CONCURSUL CĂINILOR MATURI
LA VÂNAT DE CÂMP**

TINUT IN ZILELE DE 6—7 OCT. 1929 LA RECAȘ, JUD. TIMIȘ TORONTAL (continuare din No. trecut).

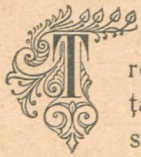
Note pentru prestațiuni 0 = nesuficient 1 = suficient 2 = mulțumitor 3 = bine 4 = foarte bine	Sort Nr.	1		2		3		4		6		7		N. = nota obținută de câine V. = valoarea totală a prestaței
	Numele câinelui	Prinz de Bihor MRC «A» 21		uno de Bihor MRC «A» 44		Sonia Mo- guntia MRC «A» 138½		«Hera Dora» MRC «A» 75		«Lux» neînma- triculat)		Gemma de Matra MRO «A» 10		
		Brac germ. păr scurt		Brac păr scurt		Griffon		Pointer		Brac păr scurt		Brac păr scurt		
		Coeffi- cientul	Notă	Val.	N.	V.	N.	V.	N.	V.	N.	V.	N.	
Nas	6	4	24	2	12	2	12	3	18	4	24	3	18	
Chetă	4	4	16	2	8	2	8	4	16	3	12	4	16	
Arrêt	4	4	16	2	8	3	12	3	12	3	12	4	16	
Iuțeală	3	4	12	2	6	2	6	4	12	3	9	3	9	
Rezistență	3	3	9	2	6	2	6	4	12	3	9	3	9	
Port-rănit la vânat cu pene la târâtură	4	4	16	1	4	1	4	3	12	1	4	3	12	
Port-rănit la vânat cu păr la târâtură	4	4	16	2	8	0	—	1	4	0	0	4	16	
Port-rănit liber la vânat cu pene Port-rănit liber la vânat cu păr	3	4	12	0	—	2	6	3	9	1	3	2	6	
Aportul vânatului cu pene	3	3	9	0	—	2	6	1	3	2	6	3	9	
Aducerea vânatului cu păr	2	3	6	0	—	2	4	2	4	2	4	3	6	
Disciplină	2	3	6	—	—	3	6	1	2	2	4	2½	5	
Fermitate la în pușcătură	3	3	9	2	6	3	9	3	9	2	6	4	12	
Fermitate la iepuri	2	4	8	2	4	1	2	1	2	1	2	2	4	
Fermitate la iepuri	2	4	8	1	2	1	2	1	2	1	2	3	6	
Comportare la vânatul cu pene stârnit	2	4	8	1	2	1	2	2	4	0	—	1	2	
Comportare la țigănoare și de- punerea lui	1	1	1	—	—	0	—	3	3	0	—	3	3	
Comportare la lesă	1	2	2	1	1	2	2	2	2	1	1	2	2	
Suma totală a prestațiilor	—	179	—	67	—	87	—	126	—	98	—	151		
Premiul obținut		I		—		—		III		Mențiune onorabilă		II		
Premii de onoare și premii speciale				Premiu că- lător și pre- miul de onoare pt. premiul I		—		—		Diplomă		Premiul (II) al Soc. de Vân. din Recaș		
Excelent foarte bine bine	mulțumitor suficient nesuficient	Forma exterioară	foarte bine	bine	foarte bine	foarte bine	foarte bine	bine	bine					

Arbitrii: Erhardt, Rassel, Szabo.

TABLOUL DE CLASARE PENTRU CONCURSUL DE JUNIORI

Sortul No.	Numele câinelui concurrent	Rasa	Calificarea forme exterioare	Coefi- cient	Ținerea urmei vânatului sănătos	Nas	Chetă	Arrêt	Disciplină	Gonirea iepurei	Agresi- vitate	Suma totală a presta- țiilor	Premiul	Premii de onoare
					4	6	4	4	3	3	4			
1	Ella de Bi- hor M.R.C. «A» 119	brace german cu păr scurt	foarte bine	N.	1	3	3	4	3	1 (c.g.)	2	—	III/b	Diplomă
				V.	4	13	12	16	9	3	8	70		
2	Asta von Mullersheim M.R.C. «A» 153	brace german cu păr scurt	foarte bine	N.	2	2	2	4	3	1 (c.g.)	1	—	III/c	Diplomă
				V.	8	12	8	16	9	3	4	60		
3	Dora von Jaegersheim M.R.C. «A» 121	brace german cu păr scurt	foarte bine	N.	2	3	3	4	2	3 (c.g.)	1	—	III/a	Diplomă și premiul de onoare oferit de vice- p-dintele R.R.P.C.
				V.	8	18	12	16	6	9	4	72		

Arbitrii: Erhardt, Rassel, Szabo.

rezit de sgomotul unui pas vrăjmaș, iepurele țâșni înspăimântat din culcușul său. Scuturând spini de promoroacă, își tăia cu anevoie un

drum prin mărăcinișul des, iar când se însenină la larg și când se crezu stăpân pe iuțeala piceoarelor lui sprintene, un foc de pușcă bine îndreptat îi curmă deodată fuga, răsturnându-l de trei ori peste cap... Lovitura însă nu-i curmă și firul vieței, căci sălbăticiunea, adunându-și puterile, se ridică de jos și, opintindu-se desnădejduit, cu corpul strâmb de durere, cu ochii înecați în sânge, porni înainte, în neștire, lovindu-se când de un mușuroi înghețat, când aninându-și blana în tufanii de spini ce-i se puneau scâitori în cale.

Și ar fi scăpat poate de prigonitorul său, dacă n'ar fi dat de un pârâu înghețat care ca o potcoavă uriașă, înconjura mărăcinișul, pe o întindere de câteva sute de pași.

Zgâriind gheața, alergătorul nici n'ajunse în mijlocul pârâului, când se pomeni într'o copcă nu de mult deschisă.

Desnădejduit, începu să dea din labe, întorcându-și din când-în-când capul ca și când ar fi vrut să vadă din ce parte îl urmărea pasul vrăjmaș.

Vânătorul, un băețandru încă — se repzi îndată, sărind peste tufani cu ușurința ogarului... În dorința să puie cât mai repede mâna pe pradă, nici nu-și mai dădă socoteala dacă gheața putea să-l țină sau nu, și fără să-și domolească avântul, pași greoi pe fața lucitoare a pârâului.

Numai atunci când ghița trosni, crăpându-se în zigzaguri, vânătorul vru să se retragă dar era prea târziu, căci și se pomeni în răceala tăietoare a apei care îl și coprinsese până la brâu.

Totuși băețandru nu se descurajă, și cum văzu că pe epure îl părăsesc puterile și că e gata să se înece, înaintă cu îndrăzneală în unda primejdioasă. Cu o furie sălbatecă înhăță vânatul de urechile lui cele lungi îl trase spre el, și fără să mai zăbăvească o clipă eși iute la mal.

Uitându-se odată spre apa turburată, — pe fața cărui s'adunat bucățelele de sloiuri — gata să se lipească din nou, — o luă la fugă, înapoi spre sat.

Trecu prin mărăcinișul încălzit, fără să mai aleagă cărarea, fără să mai simtă împunsăturile ghimpilor cari îi fer elțau hainele și îi însângerau pielea...

Din spiniș, dădu în arătură... De câteva ori căzu, împiedicându-se în brazda neagră, înghețată și tare ca bolovanul. Se sculă însă repede căci dacă ar mai fi întârziat puțin, se prefăcea în sloi de gheață... Și afurisitul de iepure care încă nu murise... Ba într'un rând începu să se zbată așa de tare că mai-mai să scape din mână înghețată a vânătorului.

Când ajunse la capătul arătorei, băețandru simți că îl dor picioarele în apa din cizme, care prindea să înghețe-

Pe frunte, îi curgea sudoarea ca și în toiul verii, iar mâinile nu și le simțea, așa le amortise frigul

Se opri o clipă ca să mai răsuflă și aruncând iepurele deoparte, pe pământul înghețat, începu să-și sufle în mâini. Vânatul rămase mai întâi întins, fără să se miște. dar deodată, începu să se zvârcolească și să facă salturi în sus tocmai ca și un pui de găină căruia i-ai fi tăiat capul.

Băețandru scârbit, îl lovi odată cu patul puștei în cap. Sălbăticiunea însă, nu se dă gata, și ai fi crezut că lovitură o aduse și mai mult în viață, căci «ucisul» opintindu-se deodată, făcu o săltătură așa de mare că ajunse zece pași hăt-încolo pe arătură.

Vânătorul se înfură. Se repezi la el, și prinzându-l, îl apucă cu amândouă mâinile de gât... Simți o mulțumire de jivină, când degetele-i înghețate se înfipse în blana sub care tremura fierbinte, carnea pradei.

Intr'o desnădejduită apărare, iepurele, cărui îi venise o spumă trandafirică la gură, dădu din labe cu așa putere, încât zgâria adânc, până la însângerare, mâna zurgumătorului...

Flăcăul scrâșni de durere, și înfuriat peste măsură, prinse vânatul de picioarele de dindărăt, îl făcu roată pe sus și îl trânti apoi de trunchiul unui arbore.

— Na! mori acu, morlăciune cu șapte suflete!

În carne măcinată se prefăcu capul fraget al sprinterului fugar. Și în această răcinătură rămase doar întreg, neatins, un ochiu peste măsură de holbat, înfiorător la privire... O întrebare care pornea muștrătoare din lucirea lui sticloasă îl făcu pe vânător să-și întoarcă, capul aproape înfricoșat.

Pe fundul văilor tăcute, prin mărăcinișul vânat, se strecură un vânt de gheață, șuerind a pustiu.

Vânătorul simți că dacă ar mai fi stat o clipă în loc, i-ar fi înghețat și inima dintr'însul. Cum mai avea de ridicat încă un deal până la sat, o luă iarăși la fugă.

Când ajunse în varful dealului, răsuflarea îi pierise, iar în gură îi venia miros de sânge.

De pe șanțul din marginea satului, se ridicară, croncănind, niște ciori cari se chinuiau, de câte-va zile, să ciupească din carnea înghețată a unui stârv de cal.

Flăcăul, cum ajunse acasă, aruncă vânatul din spina și se apropie de foc. După ce rămase acolo ca toropit, se lungi pe o laviță de lângă cuptor, și pe dată fu prins de un somn adânc. Spre seară, când se sculă să guste «din cea fiertura de epure» ridică ochi tulburi, și făcând un gest respingător, zise:

— Nu mănânc eu din spurcăciunea cea...

Apoi se întoarse cu fața la perete.

Noaptea, somnu-i fu neliniștit și a doua zi, vânătorul se sculă cu o arsură în piept și cu împunsături ascuțite sub coasta stângă.

După ce că mai roboti ceva prin curte, flăcăul se întoarse în casă și se așeză iarăși lângă foc, vaitându-se într'una că-l doare șalele.

La prânz, nu gustă nimic și se supără chiar, când îl

îndesiră iarăși cu mâncarea de iepure. Spre seară, fu prins de friguri, după care urmară călduri atât de mari, că-l făcură să nu-și mai dea seama de cele ce se petreceau în juru-i...

— A răcit — zise cu multă cumințenie o femeie bătrână. — Il roade rău jughiul...

Cu mâna tremurând, femeia aprinse o lampă și o puse în perete deasupra patului unde se chinuia bolnavul.

Pe muchia dealului râpos, se lăsau parcă stoluri de păsări... mari, nemai întâlnite până acum... Vânătorul se îndreptă spre ele, târându-se pe genuchi... Și înainte de a se apropia la o bătaie de pușcă, dădea foc.

Deși nu răsună nici un pocnet, totuși păsărele se ridicau cu țipete înspăimântate și risipindu-se în aer, se prefăceau în pete mari de umbră; iar umbrele se lăsau apoi jos, lăfându-se peste câmpii, peste miriști, peste arătură... Din umbre se întruchipau colonii întregi de iepuri care alergau zăpăciți, în toate părțile... Dar lucru neînchipuit: Acești epuri nu era ca toți iepurii: cu urechi lungi, cu sărituri sprintene... Par'că semănau când a viezuri, când a porci. Pe spinare aveau coamă aspră ca și la mistreți... Aveau și rât, iar ochii le străluciau de departe...

Vânătorul, deși nu-și mai simțea inima, totuși biziindu-se pe arma sa, vru să înainteze spre mulțimea lighioanelor... Înaintea lui însă se săpau ponoare adânci și atât de repezi, că în zadar se încerca să treacă peste ele. La fiecare pas se împiedica și cădea pe brânci... Abia isbutea să se ridice și iarăși cădea... Și pe când

se chinuia astfel, lighioanele par'că ținură stat între ele, că deodată, întorcându-se, se porniră cu toatele împotriva vânătorului... Veneau valuri, valuri, înghesuindu-se între ele, sărind una peste alta, cu răturile amenițătoare, cu ochii însângerați...

Vânătorul vru să puie pușca la ochi, dar brațele se împotriveau, lăsându-se nemernice în jos... Una dintre ele mai hădă dintre toate, se apropiă așa de mult, în cât îi simția până și fierbințeala răsuflărei... Vânătorul începu să se apere cu pumnii...

Bolnavul se deșteptă amenițând aerul. Trecându-și mâna pe fruntea înfierbântată, deschise ochi, rătăciți. În perete, lampa ardea mare luminând camera în care se auzeau numai sforăiturile celor adormiți...

Niște împunsături ca niște ace de foc, siliră pe bolnav să-și ducă cu grije mâna în partea stângă la deșert.

Dar și-o retrase cu groază și începu să țipe așa de tare că trezi liniștea și somnul trudiților din casă:

— Lighioana!... Lighioana s'a suit pe mine... S'a suit!.. Mă mușcă, mă!... Luați-o de pe mine că mă prăpădește!..

Cu ochii grei de somn, femeia cea bătrână, sculându-se se apropie de năbădăiosul bolnav.

Flăcăul, cu degetele înfrigate, și țipând mereu se chinuia acum să smuciască de pe dânsul, pe vrășmașul care îl înăbușea...

— Lasă blana; n'o lua de acolo... Eu ți-am pus-o aseară când te muncea jughiul. Numai blana de iepure trage răul afară... Mai ține-o până mâine, că'i mare Dumnezeu, — îl sfătui, liniștit doctoreasa și cu mâna-i aspră începu să mângâie fruntea înfierbântată a chinuitului bolnav...

PERICOLUL VĂNĂTULUI ÎN BASARABIA

FIND VĂNĂTOR de mai mulți ani și având o experiență destul de bună în această ramură, iar astăzi, fiind al doilea an onorat de a fi ales ca președinte al societății din regiunea mea, am făcut unele constatări care lasă mult de dorit în privința bietului

vânat din Basarabia. Afară de vânătorii clandestini cari ne distrug vânatul fără a achita taxele către stat și chiar acei în regulă, care îndrăznesc a vâna în timpul, când vânătoarea este oprită pentru anumite specii, în tot cursul anului vânează câinii de pază.

Cu toate că nu s'a dat mare importanță acelor patru-pede de casă, fiind mai mult insistat în legea vânătorului

despre ogari, însă aceștia din urmă dispar de tot și nu prezintă așa de mare pericol.

Marele pericol care se prezintă astăzi, sunt câinii de casă simpli.

Desigur că acești câini de pază care hoinăresc pe câmp, după iepuri și fără stăpân se stârpesc de către toți vânătorii, însă în cele mai multe cazuri acei câini sunt conduși de către alte animale cu două picioare.

Așa i-am intitulat deoarece o merită cu drept cuvânt.

Sunt regiuni, unde poți să umblă o zi întreagă fără să vezi vre-un iepure deoarece în fiecare zi băețandri de 10-15 ani cutreeră terenurile fiind întovărășiți de câte 3-4 câini de casă și după cum am informațiuni au și succes, adică, doi trei epuri din dinții câinilor.

Dar când este oprit vânatul și mai mare este pericolul, de oarece puii de iepure nu pot să scape de câine chiar de casă și se distruge toată tânăra generație. De multe ori fiind la vânătoare, am văzut pe dealuri băeți cu câini, care întotdeauna găseau câte un motiv pentru a se apăra că nu umblă după iepuri. Desigur când constatam adevăratul motiv, nu cruțam acele distrugătoare patrupele, însă care sunt sancțiunile în contra acelor care vânează cu câinii simpli?

Legea vânătorului prevede sancțiuni numai în contra ogarilor, ori unii câini simpli s'au perfecționat până într'atăta, că egalează în fugă cu ogarii.

Avem foarte multe stâne pe dealuri. La fiecare se găsesc câte 8-10 câini. Pentru ce? Ar fi bine să fie 2-3 și este destul pentru pază, pentru ca după cum se observă nu sunt prea mulți lupi la noi cari ar periclita oile! ori altul e scopul ciobanilor...? Afară de lapte și brânză ei vrea să mănânce și carne de iepure...

Din informațiuni culese am constatat că fiecare cioban anual vinde 20-60 piei de iepure. Dar câte piei în cursul anului sunt înghițite de către câini? Câți pui sunt distruși de către aceștia, nici nu se poate ține socoteala. Și, când te gândești că aceasta este o parte din

bogația țării și un element esențial pentru vânătorii corecți! Unde vom ajunge?

Personal și după cum s'a pronunțat majoritatea vânătorilor din cerc, cred că ar trebui reglementată și chesțiunea câinilor simpli de casă, care distrug mai mult vânat de cât chiar braconierii de meserie.

Tot odată cei ce vând piei să justifice proveniența lor și în caz de nejustificare suficientă, penalitate exemplară. Astfel se va putea pune capăt și acestui mare neajuns.

FILARET CAZACU
Președintele societății
vânătoarești „VULTURUL”
Târnova-Soroca

P A S I U N E

(URMARE)

Adaptare de G. LEHRER

AȘA DAR acolo trebuie că a fost locul unde a primit glonțul. El văzuse înainte de masă dintr'un punct de observație, afară din bătaia armei, țapul care gonja căprioara, apoi coborâse până la bradul cu crăci aplecate mult, tocmai atunci venise Miron cu

muiera lui din oraș, al cărei trup frumos îl privise el cu îndrăzneală. Foarte aproape de ascunzătoarea lui trecuse vânătorul fără să-l fi observat. Când apoi pornise la deal cu Drăgăneasca, Pătrașcu crezuse mai nimerit s'o șteargă cu prudentă și plecând, căpriorul îl simțise luând-o la fugă. Când ajunsese în pădurea Statului, auzise trosnind focurile Drăgăneascăi. Prin ochian văzuse țapul lovit, trecând prin vâlcea, fără să mai știe ce se întâmplase cu el în urmă. Atent așteptase evenimentele ce vor urma. Șeful silvic auzind focurile de armă în imediata apropiere a hotarului, va veni poate să vadă ce s'a întâmplat. Așa dar se cerea din partea lui cea mai mare prudentă. Apoi văzuse pe Miron, după câteva momente îndreptându-se spre vâlcea, întorcându-se însă numai decât și dispărând după stâncă cea mare, pentru a rămâne nevăzut pentru observator. Va veni el înapoi?... Dar de ridicat țapul ucis nici vorbă că nu putea să-l ridice. Miron, dacă a căzut în pădurea Statului. Poate că vânătorul va aștepta pe șef, când va veni, pentru a se înțelege cu el asupra consecințelor!

Pătrașcu așteptase atent peste o oră fără să se fi întâmplat ceva. Încă o clipă mai pregetase, apoi se ur-

case încă o bucată la deal, așezându-se lateral pe un colnic al muntelui, de unde putea să vadă în dosul stâncii în spatele căreia dispăruse Miron. Drăgăneasca tocmai se sculase, așezase bassetul în sacul de vânătoare pe care-l luă la spinare, se uitase apoi mult la vânătorul care ședea lungit jos, pornind înapoi pe poteca de vânătoare la vale, fără carabină. Vânătorul rămăsese culcat. «Ia te uită la somnorosul ăla» își zisese Pătrașcu mirat, așezându-se comod pe locul său, căci de plecat, nu voia să plece nici el. S'ar putea totuși ca până diseară să nu ridice nimeni căpriorul, așa fel încât va rămâne rezervat pentru el, pentru Pătrașcu cel zdravăn. Insfârșit plecase și Miron și acum putea să îndrăznească Pătrașcu mai înțaiu ascuns privirilor din vâlcea, să se apropie de țap. Cam în dreptul «Răscrucei» eșise în poiană. Acum cerceta buza vâlcelei dinspre teritoriul Drăgăneascăi. Aha! sânge, roșu-castaniu. Urmă de sânge prin vâlcea, urcată pe coasta dinspre sat. Se duse după ea și văzând căpriorul întins sub bradul cel tânăr, zise;

— «Și pe ăsta am pus ghiara!» râse, târî țapul în vâlcea, îl desfăcu, îngroapă mațele așezând peste ele un bolovan. Urcă apoi căpriorul într'o scorbură alături de carabina demontabilă de braconier și plecă.

Acum Pătrașcu trecea peste poiană fără nici o grijă, pentru că toate merseră atât de bine; trecu pe lângă stâncă cea mare lângă care iarba era tăvălită zdravăn, cârmind-o pe poteca de vânătoare. «Căpriorul este destul de greu, dacă te gândești, vre-o douăzeci de kgr. tot are. Cât îmi va da pe el Petcu cărciumarul din Jiblea? Vre-o sută, două de lei cu siguranță. Asta însemnează o vestă verde, nouă la David; mai ieftin n'o dă el, afurisitul de croitor. Poate că mai iese și o pereche de ciorapi cu luciu pentru Magda.

Dacă ești cavaler trebuie să fii și nobil!... Pătrașcu era într'o stare sufletească strălucită, se simte ușor și fără griji, coborând cu pieptul în afară și cu capul ridicat pe munte la vale... El n'a tras, pușcă nu are asupra lui, cine ce are cu el? — își zice. — Miron cu si-

guranță este acasă; curând el Pătrașcu va ieși în șosea... Mai întâiu se va duce la cârciuma lui Gheorghe pentru a-și aranja cum se cade stomacul, își va clăti gâtuleju cu câteva halbe și astfel în putere va porni prin dos, noaptea, spre casa boierului, va sări gardul strecurându-se prin livadă până la odaia Magdei, va ciocăni ușor la ușe și Magda va deschide... pe toți dracii din iad, pietroasă muiere mai e și Magda asta... și-i zice:

Mândruți-o vin la tine,
Gândul meu a și plecat,
Ai curaj și foc în vine
Dulce ești la sărutat.

Așa cânta mulțumit, în vreme ce cobora.

Deodată ca lovit de trăznet, conțeni cântecul combinat de el cu fantezie. Dintr'o săritură se ascunse după un brad.

— Hm! auzise chiar în fața lui trosnind o cracă, Tăcea chitic, ținându-și respirația. Iși încordează privirea în direcția unui desis de brazi, se mai uită odată... și începe să zâmbească, scoțând un fluierat caracteristic, acelaș sunet îi răspunde și din desis apare o fetișcană și se repede cu toate semnele de spaimă către el... era Magda.

— «Pe Mihaiu din Berislăvești l-au umflat! Un agent secret a sosit azi dimineață în vale, te-a căutat și pe tine, fiindcă ești bănuț. Și mie mi-au luat interogatoriul...ce rușine mare!» îl lămurea fata respirând agitat, în vreme ce lacrimi îi curgeau pe față, picurând într'un anumit loc pe bluza-i întinsă să plesnească.....

«Și pe urmă agentul tot întreba mereu de rufăria de dantelă», continuă raportul ei înspăimântat. «Știi tu, aia dela cucoana din Călimănești, și pe urmă a...»

— «Nu țipa așa» se răsti braconierul la ea, «mai țineți clanța să nu se amestece cumva vre-unul în ciorbă noastră, foarte ușor poate să vină Miron sau șeful de ocol, ăla nu știe multe și atinge trăgacele armei pe loc... dar mai întâi încetează cu bocitul!»

— «De trei ceasuri te tot caut în toate părțile prin pădure, credeam că ești în pârâul mănăstirei pentru că Drăgăneștii sunt aci la curmătură»... continuă să miorlăie Magda.

— «Încă odată ți-o mai spun, nu urla ca o scroafă injunghiată!» se adresă cu glas aspru Magdei!

Plecară înainte vorbind în șoaptă până la poteca ce scurta drumul spre țaranul din cotitura drumului. Magda mai puse în mâna lui Pătrașcu un obiect, apoi o luă la goană pe cărare în jos, de-i fâlăiau fustele.

Mocanu se mai uită timp îndelungat după ea, clătina din cap, scărpinându-se după ureche.

— «Nu trebuie să-ți bagi în cârd cu muierele astea! Când ajunge la adică tot ele te denunță! Pe mine când m'au prins jandarmii m'am prefăcut așa de bleg ca o găină schioapă și am spus că nu știu absolut nimic. Principala este să nu se găsească «cort delict» niciodată și nicăieri. Dacă cumva găsesc «cort delict», atunci intri la răcoare!»

Pătrașcu o luă la picior surâzând hoțeste pe sub mustață. „Întâiu trebuie să te prindă, pe urmă să te

spânzure“ gândia el îndreptându-se spre troița care se găsea după o cotitură în drumul său.

— „Mâinile sus! Braconier mizerabil! Te-am prins în sfârșit odată!“

O lovitură formidabilă, svârli pe cel surprins de perețele troiței. Miron apucase cu mână de fier, strângând beregata lui Pătrașcu, ținându-l cu brațul întins lipit de zid.

Pătrașcu nu știa ce-l lovise. Ca din gura unor țevi de pușcă țâșniau din ochii lui otrava urei, dar furia turbată se concentrase în fiecare fibră a mușchilor și membrelor sale, forțate la inactivitate.

Deocamdată nimic nu era de făcut. Ochii și creierul cercetau cu iuțeala fulgerului situația.

— „Dă-mi drumul, Miroane, mă predau!“ mai putu să spună cu o ultimă efortare și cu glasul sufocat de strânsoarea puternică a vânătorului.

Vânătorul slăbi puțin degetele din jurul gâtulejului braconierului care era gata să-și piardă cunoștința, trântindu-l în acelaș timp cu atâta violență de pământ, încât Pătrașcu se prăbuși ca un animal lovit de moarte.

— „Traista jos, deschide-o și arată ce e în ea.

— „Pătrașcu se ridică cu greutate pe genunchi, scoase curelele sacului de pe umeri, privind cu viclenie pe vânător de jos în sus. Acum știa unde să găsească porțița de scăpare, altfel nu is-ar mai zice Pătrașcu pușcașul!

El deslegă sforile sacului de vânătoare, arătând vârful albe ale cornițelor de țap.

— „Asta e țapul tău de te înfurii atât de tare? este al Drăgăneștilor?“ întrebă el cu obrăznicie „nu vezi tu, deșteptule, că este unul dela Stat, uite-l e ăla în care a tras vânătorita ta și care apoi a sărit dincolo la vecin! Ce tu ești acum șeful? Am văzut eu întreaga comedie de acolo din deal!“

Miron simți ca o înțepătură în inimă,

„Doamne, Dumnezeule sfinte! Pătrașcu a fost martor? Chiar ale celor ce au urmat după împușcături?“

Fruntea i se umezi de o sudoare rece.

Pătrașcu adulmeca cu instinctul său fin de braconier pricepând că nimerise punctul vulnerabil.

El se ridică încet. Înainte ca vânătorul să poată înțelege ce i se pregătia, celălalt se trase puțin în lături... o lovitură formidabilă de picior aplicată sub stomac, cu bocancul greu bătut în cuie, nimerește pe Miron și o durere nebună îl sfâșie, pălăria-i căzu din cap... împins înapoi de puterea lovitorei țeasta capului se izbi cu putere de colțul zidului, iar Miron se prăbușește la pământ cu tâmpla într'o piatră ascuțită.

Acuma era culcat la pământ într'o rână! Sângele se scurgea cu țâșnirile intermitente ale pulsațiilor, peste obraz, lipindu-i ochii cari se închideau într'un leșin.

— „Câine râios, pe tine am să te frec eu, numai să încerci să te mai legi de un vânător de munte! Am să te fac eu evlavios, n'ai grije, cumetre! așa, acu ți-am scuipat în obraz, berbec bătut ce ești!“

O clipă mai rămase Pătrașcu nehotărît înainte de a-și pune sacul în spinare, apoi se îndreptă râzând spre intrarea troiței.

Cînd Miron își veni în sfârșit în simțiri, începeau să lumineze stelele pe bolta cerului. Cu mâinile-i lipsite de putere își șterse ochii, încercînd apoi să se ridice. O durere abia suportabilă îi tăie trupul. Pipăi cu mâinile tremurătoare peretele căsuței ridicîndu-se încet pe el în sus. Gîndurile lui se îngrămădeau încurcate în cap, iar urechile îi vâjâiau ca un torent de munte... Vera, căpriorul, Pătrașcu... stîncă de sus dela curmătură"... Limba i se lipise de cerul gurei și atârna printre dinți, simțea o greutate în gâtlej care îl făcu să verse. Nu este nimeni pe lume să-l ajute ?

Tăcerea chinuitoare din jurul lui îi răspunse. El luă bastonul de munte în mână, vru să-și ridice piciorul, dar șovăi. O furie grozavă îl cuprinse, aproape să cadă. Strîngînd cu putere din dinți pentru a-și potoli durerea și ținînd cu mîna organele strivite care-l dureau îngrozitor o porni, șovăind ca un bețiv, pas cu pas înainte. Incet și cu spinarea încovoiată parvine să meargă târîndu-și picioarele, dar mergea... Făcînd pauze mari, ajunse după multe ore de mers la gazda lui pe malul râului și cade, sfârșit, pe banca din fața porței. Bate cu bastonul în ulucă de mîi multe ori pînă ce este auzit de Iliuță care cu ajutorul nevastei sale îl duce în casă culcându-l în pat.

— Dați fuga la jandarmi și spuneți-le că am ceva de raportat !"

Cei doi nu înțeleg numai de cît, ci privesc încremeniți la fața vîntorului care era însîngerată și contractată de durerea ce suferea.

— „A fost și Conița aicea, Miroane, spunea că trebuie să vorbească cu tine, așteaptă la cărciumă ultima cursă dela Perișani s'o ducă acasă“ spuse în cele din urmă Iliuță.

— „Nu vă mai duceți la jandarmi, n'am să le mai spun nimic“ replică Miron, în timp ce privirea i se îndreptă spre ușe, pentru că auzise în ogradă pași grăbiți ce se apropiau.

Vera intrase în odaie și privea la Miron al ei plin de sânge. Mută de spaimă, împinse pe cei doi soți afară din cameră și se repezi la patul vîntorului,

— „Dar, Miroane, pentru numele lui D-zeu, ce s'a întâmplat ?“

Gheorghe Miron își adună toate puterile istorisind cu întreruperi întreaga întâmplare, în ciuda durerilor ce-l săgetau, se îndreptă puțin în pat pentru a încheia plin de emoție cu următoarea frază :

— „Pătrașcu a fost martor acolo sus ! Nu trebuie declarat nimic, el trebuie să fie cu totul scos din cauză. (Va urma)

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Direcția Zootehnică
Serviciul Vânătoarei
No. . . .

PRESCURTARE DE DECIZIE

Prin Decizia Ministerială No. 2302/1930, s'a hotărît oprirea vânătoarei pe timp de un an, în următoarele localități : Unciuc, Valea Dâlji, Hobîța, Păucinești, Urcani, Câmpul lui Neag și Lupeni din județul Hunedoara ; Tismana, Baia de Aramă Cloșani, Padeșu, Orzești, Gargovița, Suhodol, Gureni. Răchițele. Pestișani și Brădiceni din județul Gorj.

S'a mai hotărît ca în comuna Râul de Mori județul Hunedoara, să se oprească vânătoarea epurilor, la picior, timp de un an, făcîndu-se numai o singură vânătoare cu bățiași, în luna Decembrie.

* * *

Prin Decizia Ministerială No. 32056/1930, s'a hotărît oprirea vânătoarei de epuri pe timp de 2 ani, pe teritoriile comunale Zizin, Purcăreni, Tărlungeni, Teliu și

Budila-Comunal, județul Brașov, ținute în arendă de societatea de vînat „Ciucașul“ din Zizin.

* * *

Primăria Satului Surcea
Jud. Trei Scaune
No. 68/930

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Se aduce la cunoștință publică că la Primăria satului Surcea aparținînd la comuna rurală Surcea în ziua de 16 Iunie 1930 orele 8 a. m. și în caz de nereușire în ziua de 3 Iulie 1930, se va ținea licitația publică orală pentru a da în arendă dreptul de vînat al satului Surcea.

Timpul arendării este 6 ani începînd dela 1 Iunie 1930. Prețul de strigare 3000 lei anual.

Condițiunile se pot vedea la primărie în orele de serviciu.

Licitațiunea se va ține în baza art. 81—110 din L. C. P.

Surcea la 5 Aprilie 1930.

Primăria

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin pînă la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare al Revistei. Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite cu 3 lei cuvântul.

VANATORUL CULT VIZITEAZA EXPOZITIA INTERNATIONALA DE VANATOARE

LEIPZIG, MAI-SEPTEMBRIE 1930

unită cu Expoziția Internațională de Blănuri

Dintre cele mai mari terenuri germane pentru Expoziție, cu o suprafață totală de 400.000 m² sunt destinate numai vânătoarei 2 hall-uri imense. Acestea, cuprind Expoziția Internațională germană de vânătoare. Ele conțin descrierea amplă a istoriei vânătoarei, o expunere de trofee într'o măsură care nu a fost arătată până acum, și expoziția specială a «animalului de vânătoare în artă plastică». Datoriile vânătorului, ca îngrijitor al animalelor sălbatice și importanța administrării vânatului, sunt în mod special scoase în evidență. Industria armelor și munițiilor, optica și industriile analoage, sunt expuse în secția «vânătoarei». Într'un parc cu terenuri libere ale expoziției, sunt vizibile vii, cele mai valoroase animale din toate colțurile pământului. Plăcutul parc al orașului mondial ca și cinematograful, oferă vizitatorilor recreație, distracție și instruire, sub formele cele mai variate. A arăta expoziția vânătoarei unită cu cea a blănurilor este și ținta expoziției internaționale de blănuri, care în mijlocul altor 3 mari hall-uri. formează o expoziție plină de efect.

Informațiuni la «**IPA**» Leipzig, C I Brühl 70.

0 0

0 0

Fasani Ungurești

G A L G A

Ferma de f a s a n i ungurești

TURA (Jud. Pest) Ungaria
a aristocratului baron Victor Schosbe-ger

Crescătorul John Butter

expediază din fasă pură și de prima clasă material de crescătorie: P. mongolicus, P. torquatus, P. versicolor, P. colchicus, P. formosanus

OUA DE FASANI

PUI DE O ZI

FASANI DE PRĂSILĂ

FASANI DE VÂNĂTOARE

(prin încrucișare)

LISTA DE PREȚURI LA CERERE

Transporturile se fac în ordinea primirii comenzilor. — Fasani de vânătoare pentru reîmpăstrarea sângelui se primesc imediat.

Din nici o Bibliotecă

să nu lipsească

Ocrotirea Vânătorului mic.
Hrana vânatului în timpul ernei.
Distrugerea Răpituarelor
prin otravă

de Gh. NEDICI

ȘCOALA DE DRESAJ

Pentru câini de vânătoare și sport

Ieftin și garantat. Informațiuni —
răspuns plătit

Crescătoria de câini și
școala de dresaj al câinilor
HOMOROD I.
jud. Târnava Mare.

HUBERTUS

Primul atelier român de armurărie cu forță electro-motrice și cu mașini speciale

BUCUREȘTI, Calea Griviței No. 26

In atențiunea vânătorilor

Avem onoare să vă aducem la cunoștință, că am deschis uzina noastră cu toate instalațiunile sale în București, Calea Griviței No. 26, prin aceasta împlinim o dorință veche a onoraților vânători și le stăm direct la dispoziție. Nu trebuie să vă recurgeți la lucrările noastre.

nepricepuți ci renunțând la munca lor, vă puteți feri de mult neceaz și cheltueli dacă recurgeți la lucrările noastre. Uzina noastră este organizată pentru a corespunde tehnicii de arme în toate domeniile, afară de aceasta dispunem de cei mai buni experți, mai ales pe terenul armelor moderne și automate.

In sensul practici dezvoltate în cinci State europene se vor efectua lucrările cele mai complicate așa ca să corespundă chiar și pretențiilor celor mai delicate și anume conform metodelor engleze, belgiene, franceze, germane și austriace, așa cum este cerută de fabricatul și calitatea armei dată în lucrare.

Orice lucrare se va efectua în timpul cel mai scurt și modul cel mai precis, cu prețu cel mai efitin.

Construirea patului până la cea mai luxoașă montare de ochian : pe puști cu trei țevi și de repetiție, executate precis. Montaje de țevi noi și de rezervă. Lustruire neagră, cenușie și marmorizare, după model englez.

Nu duceți deci arma Dv într'alt loc ci aduceți-o în uzina noastră unde vi se face bine, precis, efitin și imediat.

Arma este obiectul cel mai drag al vânătorului adevărat. Dânsul nu se duce la laici, nu primește decât muncă bună iar aceasta n'o are decât numai la noi care preluăm garanția cea mai mare posibilă pentru lucrare.

Din arma Dv. veche facem una nouă! Magazin stabil pentru toate cartușele existente în Europa, pentru drinlinguri și arme automate sau cu repetiție. Constructori de arme și calculatori balistici proprii.

Transporturi și reparări pe calea poștei în toate părțile țării, se efectuează în modul cel mai punctual pe răspunderea noastră.

In atenția societăților de vânătoare din provincie

Dacă membrii trimit în bloc armele spre a fi reparate, acordăm rabat chiar și transportul gloanțelor și munițiunilor.

Preluăm garanția pentru fiecare armă trimisă.

Așteptând binevoitorul Dv. sprijin, rămânem cu salutări vânătoarești.

Prima uzină specială de arme din România Mare
HUBERTUS

București, Calea Griviței No. 26

CORRESPONDENȚA: română, germană, maghiară.

PUEȚI de BRAD

SE VAND 20.000 PUEȚI DE BRAD DELA 30 — 80 cm. PREȚUL, PLANTAȚII LA DOMICILIU LEI 10 BUCATA

A se adresa:

MALANUCU ION, ALBEȘTI (Mușcel)
Brigadier de Vânătoare.

CAȚEI BRACK GERMAN!

Am de vânzare căței de 8 săptămâni din părinții „Eick v. Runnenstein” și „Fruska Sicilia” Căteii din anul trecut prezentați la concursuri și expoziții, proveniți din această combinație de sânge, au fost fără excepție premiați.

ERVIN MULLER
Casier „l Com. de avre
Caransebeș

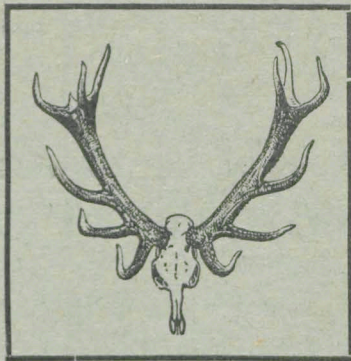
SE CAUTA

Pentru studii, VEVERIȚE sănătoase, oferindu-se 50 lei bucata
A se adresa d-lui R. I. Călinescu, laboratorul zoologic,
București Strada Academiei, No. 14

BRIGADIER DE VANATOARE

Absolvent al Școalei din Sighet oferă serviciile sale Societăților de vânătoare sau proprietarilor de terenuri de câmp.

A se adresa la „Uniune“

VIZITAȚI
EXPOZIȚIA

EXPOZIȚIA INTERNATIIONALĂ DE VANATOARE „I. P. A.” DIN LIPSCA

Pentru prima oară în Germania se va ține o Expoziție Internațională de Vânătoare și blănuri la Lipsca între lunile Mai până în Septembrie 1930. Comitetul de conducere invită toți vânătorii din lume să viziteze această expoziție, unde vor putea admira tot ce intenționează vânătoarea.

ING. HERM. ZOLDY

FOST

CAROL RISKE & Co.

BUCUREȘTI I, STR. EDGARD QUINET, 6

CEL MAI BOGAT DEPOZIT DE ARME, MUNIȚIUNI
ȘI ARTICOLE DE VÂNĂTOARE DIN ȚARĂ

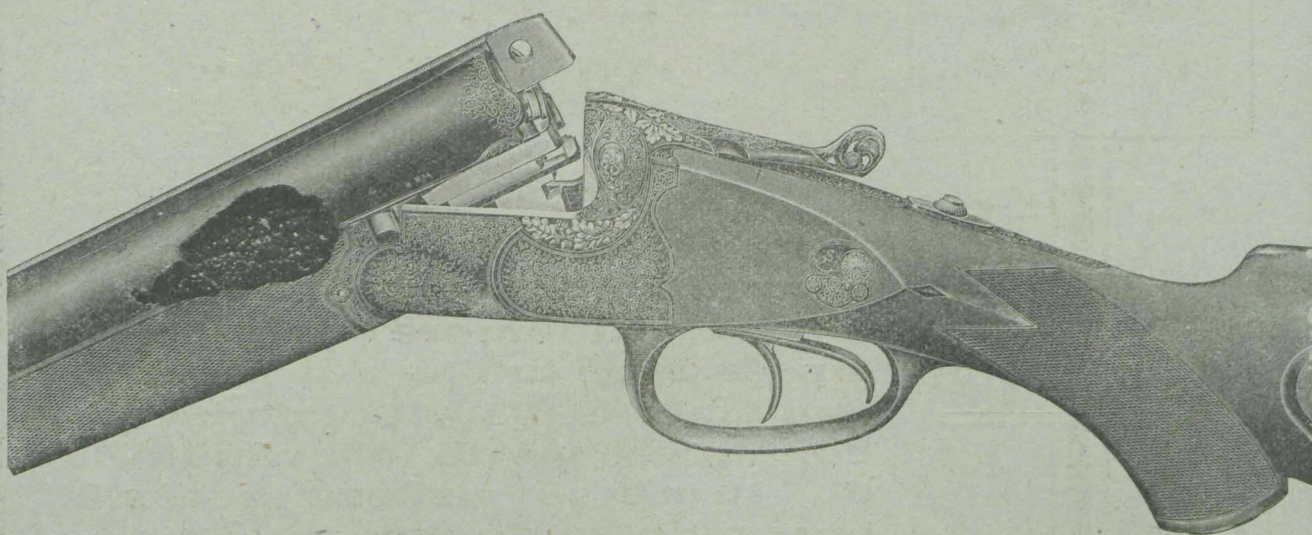
Arme de vânătoare Verney-Caron	dela lei 5.500.— buc.
Arme de vânătoare Lepage	„ „ 4.500.— „
Arme de vânătoare Masereel	„ „ 2.500.— „
Pistoale automate Browning cal 6,35 mm.	„ „ 1.000.— „
„ „ „ „ 7,65 și 9 mm.	„ „ 1.200.— „
Cartușe încărcate Jagdkönig 70 mm.	„ „ 10.— „
Cartușe încărcate Atlantik	„ „ 8,50 „
Cartușe încărcate Trapshooting	„ „ 8.— „
Cartușe încărcate Sellier & Bellot	„ „ 7,50 „
Cartușe încărcate cu pulbere neagră	„ „ 5,25 „
Tuburi cu capse Gevelot	„ „ 1,35—2 „
Bure groase, de păsle, lipite, 12 mm.	„ „ 240,— kgr.
Bure groase, lipite, 12 mm.. 1000 bucăți circa 1.700 kgr.	„ „ 160.—
Alice tari englezești	„ „ 46,— kgr.

ROG CEREȚI CATALOGUL PE 1929
SERVICIUL PROMPT ȘI CONȘTIINCIOS

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuți: conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certifi-catul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

Sistem Anson & Deeley: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efactor.

Sistem Anson & Deeley: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

Sistem Anson & Deeley: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

Sistem Anson & Deeley: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

5/1930

Toți Vânătorii din România Mare trebuie să citească vechea revistă și singura publicație românească cinegetică

„Revista Vânătorilor“

organ al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

care și-a luat greaua sarcină să călăuzească vânătorimea pe drumul progresului spre desăvârșire.

Camarazi Vânători din România!

Răspândiți revista voastră, duceți-o la sate, îndemnați pe toți prietenii și vânătorii să se aboneze la „Revista Vânătorilor“

Abonamentul de 300 Lei anual, e la îndemâna fiecăruia.

Biouroul Central: CLUJ, Calea Victoriei, 27. Eajul II

R. R. P. C. dă lămuriri și sfaturi în materie chinotehnică, fără nici o taxă. A se anexa la scrisori mărci de răspuns.

Mijlocește vânzări de câini de rasă produși în țară precum și importuri.

Ține registrele matricole oficiale pentru întreaga țară, eliberează și verifică pedigreeuri.

Nu cumpărați decât câini cu pedigreeul verificat de R.R.P.C. și prin mijlocirea Reuniunii.

NOTAȚI PENTRU VANZARE:

Un brac german, păr sărmos importat	18.000 lei	Cățel setteră 6 luni	5.000 lei
Pereche foxterrieri, păr neted 1-2 ani	12.000 „	Cățelușă pointer 6 luni (alb-maroon)	4.500 „
„ „ „ sărmoși 1-2 (dresați vizuină)	13.000 „	Cățea St. Bernhardt cu păr lung (fără pedigree)	7.000 „
Căței foxterrieri, netezi și sărmoși 6-12 săptămâni à 1.000-2.000 „	„	Căței brac german păr neted	1.500-2.000 „
Cățea setteră trei ani blue-belton	12.000 „	Căței setteri (6-8 săptămâni)	2.500-3.000 „
		Pointeri	2.000-3.000 „

PRENOTARI PENTRU CAȚEI GRIFFON , , ... 3.500-5.000 „

Springeri-Spanioli	1.500-5.000 lei	Scotish terrieri (2 cățelușe)	4.000 „
Bursucari țepoși	1.500 „		

Prețurile (inclusiv pedigree inmatriculat în M.R.C.) sunt loco prăsitör sau Cluj R.R.P.C.

Rugăm pe doamnele și domniile membrii ai Reuniunii, să ne trimită cât mai neîntârziat cotizațiile pentru anul în curs, spre a nu fi nevoiți a le trimite cărțile de membru cu ram-burs. Cotizația pentru 1930 e de: 200 lei.

Avertizăm de pe acum pe toți amatorii sportului canin asupra Expoziției Generale canine ce se va ține în ziua de 17 AUGUST, a. c., la TG.-MUREȘ. Arbitrii din străinătate. Informațiuni detaliate se vor cere d-lui dr. Alex. Manu, Tg.-Mureș, str. Mihai Viteazul, 3.

Expoziție specială pentru câini de vizuină și concurs la vizuină artificială în luna Iunie la Arad. Arbitrii din Viena și Cehoslovacia.

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5—8,2—9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VÂNATOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR“ CU ȚEAVĂ BASCULANTĂ

cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECISIE

ATÂT CA TIR, CÂT ȘI EXECUȚIE

Steyr-Werke A. G.

Wien I., Teinfaltstrasse 7.

Representată prin „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“,—Catalog ilustrat contra marca postală necesară

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer“, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotativă pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului moel

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude orice strângere al cartușilor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte manabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție „Mannlicher-Schönauer“, se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7×62—7×64 și 8×60 mm.

Toate calibrele se disting prin calități balistice remarcabile.

Nouile arme hammerless „Steyr“ în calibrele 12 și 16, posează avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără tum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte arma cal. 12 într'una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL „STEYR“

este singurul pistol cu țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. Siguranță absolută. Prin bascularea țevei ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre-un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci cocoșul armei.

2. Maniabilitatea. Prin bascularea țevei putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradăție;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.

3. Curățirea ușoară. Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. Toate piesele sunt interșanjabile. Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul „Steyr“, mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precisia tirului—Rezistența incomparabilă—execuția fină.

NU CUMPĂRAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNEI

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PETROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LEGERE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT.

GAZ-OIL, PETROLE LAMPANT

HUILES MINERALES DISTILLEES ET
RAFFINEES, DE TOUTE VISCOSITE

RUE REGALA, 21. TEL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TELEGR.: «ATLASPETROLE»

AGENCES: PLOESTI ☒ CONSTANTZA ☒ GIURGIU

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Fabrica română de cartușe de vânătoare-București

Aducem la cunoștința vânătorilor din întreaga țară, că mulțumită mașinilor noastre de înaltă precizie și personalului tehnic recrutat în străinătate dintre cei mai renumiți specialiști, am izbutit să fabricăm cartușe de vânătoare care dau rezultate uimitoare din toate punctele de vedere.

Orice vânător dornic a ucide vânatul în care trage și nu a-l răni, orice vânător care vrea să-și stabilească reputația de bun trăgător să nu mai tragă decât cartușele **marca 2 stele și 3 stele**, încărcate după ultimele cerințe ale balisticii moderne cu pulbere fără fum și materialul cel mai bun existent.

Aceste cartușe se pot găsi de acuma la sediul Fabricii, București Șoseaua Ștefan cel Mare No. 45. În provincie se vor găsi de vânzare în două-trei săptămâni, în toate capitalele de județ.

AVIZ IMPORTANT. Atragem atenția vânătorilor asupra unui fapt, căruia până acum mulți, foarte mulți nu i-au dat nici o atenție.

Este anume de importanță decisivă pentru tirul unui vânător, ca acesta să tragă la toate vânătorile și întotdeauna cu cartușe încărcate în așa fel, ca toate mărimile de alice, fie de prepelețe, sau de becaține, fie de sitari, sau de potârnică, fie de rațe, sau de epuri, fie de vulpi, sau de lupi, să sboare la țintă cu aceeași viteză nevariabilă. Numai atunci va putea dobândi vânatul acea siguranță, care-l face ca în mai puțin de o clipă să decidă — în mod reflex dar cu atât mai precis — asupra măsurii cu care trebuie să ochiască înainte, dedesubtul sau deasupra vânatului aflat în mișcare.

Ori, această viteză egală a alicelor de toate mărimile menită a face posibil vânatului un tir regulat, nu se poate obține decât variind la fiecare mărime de alice dozajul pulberii și schimbând în același timp și cuantumul de alice. Dar măsura exactă a acestor va-

riațiuni atât de necesare nu s'a putut stabili decât prin încercări îndelungate și laborioase pe Stand-uri, prevăzute cu utilaj modern electric și de înaltă precizie.

Aplicarea acestui principiu fundamental al dozajelor variate, pentru obținerea de viteze egale la orice mărime de alice fără a se schimba smuciturile (recul-ul) cari rămân invariabile, nu se poate face decât cunoscând cheia acestor măsuri variate și încărcând cartușul cu mașini moderne cum le posedă Fabrica noastră.

Trageți câtva timp cu cartușele fabricate de noi și veți constata o ameliorare a tirului d-v., veți vedea dispărând acele șovăiri în momentul apăsării pe trăgaci, șovăiri cari provoacă întotdeauna scăparea sau ranirea vânatului în care trageți.

A trage cu cartușe proaste însemnează: 1. A vă distruge reputația de bun trăgător și deci de vânător; 2. a transforma plăcerea vânătoarei în permanență enervare și supărare; 3. a răni un mare număr de vânat care moare în chinuri, pierdut pentru d-v.

Evitați aceste neajunsuri, trăgând numai cartușele:

FABRICII ROMÂNE DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE

Marca Fabricii

Waffenfabriken
Simson & Co. Suhl i. Sa.

ARME DE VÂNĂTOARE ȘI DE SPORT

==== IN EXECUȚIE SUPERIOARĂ ====

PRECIZIE MAXIMĂ

EXECUȚIE ARTISTICĂ

Arme de alice cu două țevi

... pentru vânatoare și sport ...

ARME CU 3 ȚEVI (Drillinguri), CARABINE CU REPETIȚIE, ARME DE GLONȚ cu 2 țevi, ARME MIXTE cu 2 țevi, ARME CU 3 ȚEVI, din care 2 pentru glonț.

ARME SPECIALE pentru VÂNATUL CEL MAI PUTERNIC, ARME pentru GLOANȚE DE MARE VİPEZĂ, CAL.: 7×65, 8×60 Magnum, 8×65, 8×75, 9,3×62 Magnum, 9,3×74 Magnum, cu cel mai mare rendement a tirului.

Simson

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii